

χ α ρ ά σ ύ ρ ο υ

Η ΣΟΥΡΙΤΑ

περιπέτεια δωματίου

~

δήγμα / θέατρο
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΥΡΑΣΙΑ

Η ΣΟΥΪΤΑ

περιπέτεια δωματίου

ΧΑΡΑ ΣΥΡΟΥ: *Η ΣΟΥΪΤΑ*

περιπέτεια δωματίου

εκδόσεις *δήγμα*

Μαντινείας 48, Τ.Κ. 54644, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

τηλ. 6937 160705 και 6937 108881

Ιστότοπος: <http://www.ekdoseis-digma.gr/>

Email: thanasis@triaridis.gr και cospoz@hotmail.com

&

εκδόσεις Ευρασία

Ομήρου 47, Τ.Κ. 10672, ΑΘΗΝΑ

Τηλ. 210 3614968, Fax: 210 3613581

Email: info@eurasiabooks.gr

δήγμα/θέατρο 8

Η ΣΟΥΪΤΑ

1η έντυπη έκδοση, Δεκέμβριος 2013

140 σελίδες (14 «επί» 20,5)

ISBN: 978-618-5027-22-3

© γενικό: 2013 ΧΑΡΑ ΣΥΡΟΥ

© για την έντυπη ελληνική έκδοση: 2013, εκδόσεις *δήγμα* και ΧΑΡΑ ΣΥΡΟΥ

Σειρά *δήγμα*/θέατρο

Συντονισμός σειράς: ΘΑΝΑΣΗΣ ΤΡΙΑΡΙΔΗΣ

Σύμβουλος έκδοσης: ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ

Η παραγωγή της σειράς *δήγμα*/θέατρο γίνεται από τις ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΥΡΑΣΙΑ
(<http://www.eurasiabooks.gr/>)

Σχεδίαση εξωφύλλου και μορφοποίηση έκδοσης: ΘΑΝΑΣΗΣ ΤΡΙΑΡΙΔΗΣ

Σελιδοποίηση και διορθώσεις: ΓΙΑΝΝΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ

Παραγωγή – διακίνηση:

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΥΡΑΣΙΑ (<http://www.eurasiabooks.gr/>)

Ομήρου 47, Τ.Κ. 10672, ΑΘΗΝΑ

Τηλ. 210 3614968, Fax: 210 3613581

Email: info@eurasiabooks.gr

Τυπώθηκε στην Αθήνα τον Δεκέμβριο του 2013 για λογαριασμό των εκδόσεων
ΕΥΡΑΣΙΑ. Κυκλοφορεί ελεύθερο από κάθε «πνευματικό δικαίωμα».

χαρά σύρου

Η ΣΟΥΪΤΑ

περιπέτεια δωματίου

δήγμα / θέατρο

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΥΡΑΣΙΑ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

ΜΟ: άντρας, περίπου 45 με 50 χρονών, φυσικός σε ερευνητικό κέντρο, σύζυγος της Ζεφ, πατέρας του Άβος και της Αστραίας

ΖΕΦ: γυναίκα, περίπου 45 με 50 χρονών, ψυχίατρος σε νοσοκομείο, σύζυγος του Μο, μητέρα του Άβος και της Αστραίας

ΑΣΤΡΑΙΑ: 17 χρονών, μαθήτρια, κόρη του ζευγαριού

ΑΒΟΣ: 14 χρονών, μαθητής, γιος του ζευγαριού



ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

1.

(Μια τετραμελής οικογένεια μπαίνει στην πολυτελή σουίτα ενός ξενοδοχείου. Η πόρτα ανοίγει και εμφανίζονται στη σκηνή ένας άντρας γύρω στα 45-50, μια γυναίκα στην ίδια ηλικία και τα δύο παιδιά τους, η κόρη στα 17 και ο γιος στα 14.)

ΜΟ: Εδώ είμαστε.

ΖΕΦ: Λογικά, εδώ είμαστε.

ΜΟ: Δεν μπορεί να είμαστε κάπου αλλού.

ΖΕΦ: Ελάτε, παιδιά. Κλείστε την πόρτα. (Ο Άβος κλείνει την πόρτα. Στον Μο.) Ετοίμασε το φιλοδώρημα για τις βαλίτσες.

ΜΟ: (Στη Ζεφ.) Δεν ανοίγεις τις κουρτίνες; (Η Ζεφ κάθεται στον καναπέ.)

ΖΕΦ: Όνειρο είναι. Αστραία, άνοιξε τις κουρτίνες. (Η Αστραία ανοίγει τις κουρτίνες. Λευκό φως σε ολόκληρο το δωμάτιο. Ο Άβος βάζει τον φορητό υπολογιστή στην πρίζα και τον ανοίγει.)

ΑΣΤΡΑΙΑ: (Με κομμένη ανάσα.) Πόσο φως... (Παραμένει στο παράθυρο.)

ΜΟ: Πράγματι... Σαν να είσαι σε αεροπλάνο. Μόνο ουρανός.

ΑΣΤΡΑΙΑ: Μόνο ουρανός...

ΜΟ: Άβος, έλα να δεις.

ΑΣΤΡΑΙΑ: Σαν να πετάμε....

ΜΟ: Άβος, άσε το λάπτοπ κι έλα να δεις.

ΖΕΦ: Άσε τον Άβος τώρα. Μόλις θελήσει να δει, θα δει.

ΜΟ: Άβος... *(Η Ζεφ σηκώνεται από τον καναπέ και δοκιμάζει το κρεβάτι.)*

ΖΕΦ: Είναι πράγματι όνειρο.

ΜΟ: Παιδιά, δεν πάτε να δείτε κι εσείς το υπνοδωμάτιό σας;

ΖΕΦ: Άσε τους, Μο. Δεν βιαζόμαστε.

ΑΣΤΡΑΙΑ: Σαν να πετάμε...

ΜΟ: Άβος, έλα να δεις τη θέα. *(Ο Άβος τον αγνοεί.)*

ΑΣΤΡΑΙΑ: Είναι...

ΜΟ: Είναι εκπληκτικά... Είμαστε τόσο ψηλά...

ΑΣΤΡΑΙΑ: Σαν μεσημέρι...

ΜΟ: Άβος, σε λίγο μπορούμε να κατέβουμε στην πισίνα. Ή να πάμε στο γήπεδο του τένις. Ή να κάνουμε ό,τι άλλο θελήσεις. Δεν ήρθαμε εδώ για να παίζεις στο κομπιούτερ, έτσι δεν είναι;

ΖΕΦ: Προτού πάτε οπουδήποτε, πρέπει να μας φέρουν τις βαλίτσες.

ΜΟ: Δεν πειράζει που δεν έχουμε ρακέτες. Θα μας δώσουν στο γήπεδο.

ΖΕΦ: Να μας φέρουν πρώτα τις βαλίτσες;

ΜΟ: Μα φυσικά θα μας φέρουν τις βαλίτσες.

ΖΕΦ: Πολύ ωραία.

ΜΟ: Να οργανωθούμε όμως λίγο, να φτιάξουμε ένα πρόγραμμα.

ΖΕΦ: Ναι, Μο, έχουμε όλο το χρόνο να φτιάξουμε πρόγραμμα. Μόλις μπήκαμε, άσε τα παιδιά να ξεκουραστούν λίγο, τόσες ώρες ταξιδεύαμε. Να έρθουν οι βαλίτσες, να τακτοποιηθούμε, και στη συνέχεια κατεβαίνουμε.

ΜΟ: Εντάξει, δεν χρειάζεται να περιμένουμε και οι τέσσερις τις βαλίτσες.

ΖΕΦ: Νομίζω πως είναι καλύτερο, προτού εξοικειωθούμε με το μέρος, να κατέβουμε κάτω όλοι μαζί.

ΜΟ: Υπερβάλλεις τώρα, δεν είναι μωρά για να χαθούν.

ΖΕΦ: Δεν είπα πως θα χαθούν, απλώς νομίζω πως είναι καλύτερο για αρχή να κατέβουμε κάτω μαζί. (Παύση.) Ετοίμασες φιλοδώρημα;

ΜΟ: Το άφησα πάνω στο σεκρετέρ.

ΖΕΦ: Ωραία.

ΜΟ: Λοιπόν, Άβος, τι λες; Θα κατέβουμε;

ΖΕΦ: Άσ' τον, σου λέω. Θέλει κι αυτός το χρόνο του.

ΜΟ: (Στον Άβος.) Δεν είναι κρίμα να τα αφήσουμε να πάνε χαμένα όλα αυτά;

ΖΕΦ: Ακόμη δεν ήρθαμε, Μο. Μην τον πιέξεις πάλι.

ΜΟ: (Στον Άβος.) Νομίζω ότι διοργανώνουν και μίνι αγώνες. Κάτι τέτοιο πήρε το μάτι μου.

ΖΕΦ: Να κάνουμε ένα ντους, να αλλάξουμε...

ΜΟ: Δεν πρέπει να καθόμαστε μπροστά στον υπολογιστή ενώ είμαστε –

ΖΕΦ: (Ταυτόχρονα με τον Μο.) Μην με αγνοείς.

ΜΟ: – σε ένα τέτοιο μέρος. Σε μια τέτοια σουίτα, ε, Άβος;

ΖΕΦ: Πάντοτε αγνοείς αυτά που σου λέω...

ΜΟ: (Πλησιάζοντας τον Άβος. Λίγο πριν τον αγγίξει, η Ζεφ τον σταματάει με τα λόγια της.) Άσε, λοιπόν, σιγά-σιγά τον υπολογιστή και έλα να δούμε τι πρόγραμμα θα φτιάξουμε για τις μέρες που θα είμαστε –

ΖΕΦ: (Διακόπτει τον Μο.) Εδώ ήταν και ο Ρον; (Παύση.)

ΜΟ: Τι είπες;

ΖΕΦ: Ο Ρον. Εδώ ήταν; Σ' αυτό το ξενοδοχείο;

ΜΟ: Ο Ρον; Πώς σου ήρθε τώρα αυτό;

ΖΕΦ: Μα δεν θυμάσαι;

ΜΟ: Δεν είναι τώρα η ώρα, Ζεφ...

ΖΕΦ: Γιατί όχι;

ΜΟ: Γιατί δεν είναι και τόσο ευχάριστο το θέμα.

ΖΕΦ: Πόσος καιρός είναι που εξαφανίστηκε;

ΜΟ: Δεν ξέρω.

ΖΕΦ: Πόσος καιρός είναι;

ΜΟ: Τι ψάχνεις τώρα;

ΖΕΦ: Πόσος καιρός είναι που εξαφανίστηκε ο Ρον;

ΜΟ: Δεν θυμάμαι ακριβώς.

ΖΕΦ: Σε τέτοια σουίτα δεν ήταν κι αυτός;

ΜΟ: Σε τέτοια, σε παρόμοια, δεν ξέρω. Τι σημασία έχει;

ΖΕΦ: Τον θυμήθηκα. Αυτό είναι όλο.

ΜΟ: Δεν είναι τώρα η κατάλληλη στιγμή να συζητήσουμε για τον Ρον.

ΖΕΦ: Απλώς τον θυμήθηκα. Είχε πάει κι αυτός διακοπές με το Πείραμα, όπως κι εμείς.

ΜΟ: Δεν υπάρχει καμία ομοιότητα, Ζεφ. Δεν πήγε μόνο ο Ρον διακοπές με το Πείραμα. Έχουν πάει κατά καιρούς κι άλλοι συνάδελφοι. Λοιπόν, μέχρι να μας φέρουν τις βαλίτσες, ας φτιάξουμε ένα πρόγραμμα για την ημέρα. Προτείνω να ρίξουμε αρχικά μια γρήγορη ματιά στις διάφορες δραστηριότητες του ξενοδοχείου. Μπορούμε να κάνουμε κάτι όλοι μαζί και, στη συνέχεια, αν δεν συμ-

φωνούν τα παιδιά μεταξύ τους, χωριζόμαστε. Μπορείτε να κατεβείτε και στο σπα με την Αστραία όσο θα κάνουμε σπορ με τον μικρό. Τι λέτε, παιδιά; Τι λες κι εσύ, Ζεφ;

ΖΕΦ: (Ξεφυσώντας.) Πότε θα έρθουν οι βαλίτσες;

ΜΟ: Όπου να 'ναι θα έρθουν. Έχει πολύ κόσμος το ξενοδοχείο, δεν είμαστε μόνοι μας.

ΖΕΦ: Ναι, δεν είμαστε μόνοι μας.

ΜΟ: Παιδιά, να συζητήσουμε τώρα για το πρόγραμμα της ημέρας; Άβος; Αστραία; Ελάτε να δούμε τα φυλλάδια που μας έδωσαν στη ρεσεψιόν. Να μην χάσουμε λεπτό από τη μέρα.

ΖΕΦ: Πρώτα να περάσουμε από την μπουτίκ του ξενοδοχείου.

ΜΟ: (Με εκνευρισμό.) Για ψώνια θα πάμε;

ΖΕΦ: Πρέπει να πάρουμε τουλάχιστον ένα αντηλιακό.

ΜΟ: Έχουμε αντηλιακό.

ΖΕΦ: Δεν θα μας φτάσει αυτό που έχουμε.

ΜΟ: Μια χαρά θα μας φτάσει.

ΖΕΦ: Δεν θα μας φτάσει, και θα μας κάψει ο ήλιος. Δεν έχουμε κάνει ούτε ένα μπάνιο, δεν πρέπει να καούν τα παιδιά. Θα χαλάσουν οι διακοπές μας.

ΜΟ: Γίνεσαι υπερβολική.

ΖΕΦ: Επιπλέον χρειάζομαι και σπρέι για το πρόσωπο.

(Εν τω μεταξύ η Ασтраία έχει απομακρυνθεί από το παράθυρο και κατευθύνεται προς την τουαλέτα. Με την πλάτη γυρισμένη σε όλους, ανοίγει την πόρτα της τουαλέτας.)

ΜΟ: Άβος, αρκετά με το λάπτοπ. Ελάτε να ρίξουμε μια ματιά στα φυλλάδια, να προγραμματίσουμε τι –

ΑΣΤΡΑΙΑ: (Έξαφνα βγάζει μια απόκοσμη κραυγή.) ΑΑΑ...

2.

ΜΟ: Τι συμβαίνει;

ΖΕΦ: Αστραία;

ΑΣΤΡΑΙΑ: (Σαν να διαβάζει αόρατα γράμματα.) Κενό...
Κενό...

ΖΕΦ: (Με ένταση.) Μα τι λες;

ΜΟ: (Πλησιάζει. Στέκεται δίπλα στην Αστραία. Πίσω του η
Ζεφ. Με ένταση.) Τι συμβαίνει; Δεν είναι δυνατόν...

ΑΣΤΡΑΙΑ: Δεν υπάρχει τίποτα...

ΜΟ: Πώς είναι δυνατόν;

ΖΕΦ: Μα τι είναι; Μας έδωσαν δωμάτιο χωρίς τουαλέτα;

ΑΣΤΡΑΙΑ: Κενό...

ΜΟ: Τίποτα...

ΑΣΤΡΑΙΑ: Δεν υπάρχει τίποτα...

ΖΕΦ: (Φωνάζοντας, τον σπρώχνει.) ΑΣΕ ΜΕ ΝΑ ΔΩ.

ΜΟ: Κενό.

ΖΕΦ: Τι είναι αυτό;

ΜΟ: Κενό...

ΖΕΦ: Δεν καταλαβαίνω. Ποιο κενό; Τι εννοείς κενό;

ΜΟ: ΚΕΝΟ... ΤΙΠΟΤΑ... ΜΗΔΕΝ...

ΑΣΤΡΑΙΑ: Κλείσ' το. Κλείσ' το έξω. (*Ο Μο κλείνει την πόρτα της τουαλέτας.*)

ΜΟ: (*Στην Ασтраία.*) Ηρέμησε... Μην πανικοβάλλεσαι...

ΖΕΦ: Αρκετά. Θα πάρω να παραπονεθώ.

ΜΟ: Να παραπονεθείς για ποιο πράγμα;

ΖΕΦ: ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΑΥΤΗ. ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΩΜΑΤΙΟ ΑΥΤΟ. (*Σχηματίζει τον αριθμό της ρεσεψιόν.*)

ΜΟ: Γιατί θα παραπονεθείς;

ΖΕΦ: Μας έδωσαν δωμάτιο χωρίς τουαλέτα.

ΜΟ: Αυτό είναι το πρόβλημα;

ΖΕΦ: Είναι επικίνδυνο. Θα μπορούσε να σκοτωθεί. (*Κρατώντας το τηλέφωνο.*) Γιατί δεν βγαίνει; (*Κλείνει και ξανακαλεί.*)

ΜΟ: Δεν είναι δυνατόν...

ΖΕΦ: Δεν βγάζει γραμμή...

ΜΟ: Δώσε μου το ακουστικό.

ΖΕΦ: Είναι νεκρό. (*Βγάζει το κινητό της.*)

ΜΟ: (*Δοκιμάζει.*) Πράγματι.

ΖΕΦ: Δεν έχω σήμα. Δοκίμασε με το δικό σου.

ΜΟ: Δεν πιάνει.

ΖΕΦ: Δοκίμασε, σου λέω.

ΜΟ: Δεν έχω σήμα.

ΖΕΦ: Πώς είναι δυνατόν; Είμαστε στον έβδομο όροφο. (Φωνάζοντας.) ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΜΗΝ ΕΧΟΥΜΕ ΣΗΜΑ; ΑΣΤΡΑΙΑ;

ΑΣΤΡΑΙΑ: Δεν έχουμε σήμα...

ΖΕΦ: Αρκετά. Πάω να παραπονεθώ.

ΜΟ: Σε ποιον να παραπονεθείς; Για ποιο πράγμα θα παραπονεθείς;

ΖΕΦ: (Πλησιάζει την πόρτα.) Δεν είναι κατάσταση αυτή. (Επιτακτικά.) Μο, δεν μπορώ να ανοίξω. Έλα να ανοίξεις.

ΜΟ: Ασтраία, φύγε από 'κει. (Η Ασтраία στέκεται μπροστά στην πόρτα της τουαλέτας, με την πλάτη στον Μο και τη Ζεφ.)

ΖΕΦ: Έλα να ανοίξεις, σου λέω. Δεν μπορώ. Δεν ανοίγει.

ΜΟ: (Δοκιμάζει να ανοίξει την πόρτα.) Δεν ανοίγει.

ΖΕΦ: Δεν είναι δυνατόν να μην ανοίγει.

ΜΟ: Δεν ανοίγει, δεν βλέπεις;

ΖΕΦ: Προσπάθησε.

ΜΟ: Προσπαθώ. Δεν ανοίγει.

ΖΕΦ: Προσπάθησε, Μο. Δεν είναι δυνατόν.

ΜΟ: Άνοιξε εσύ.

ΖΕΦ: (Χτυπάει την πόρτα με τις γροθιές.) ΑΝΟΙΕΤΕ, ΑΝΟΙΕΤΕ. ΑΝΟΙΕΤΕ ΜΑΣ.

ΜΟ: Μη φωνάζεις...

ΖΕΦ: Ανοίξτε μας.

ΜΟ: Μη φωνάζεις. Δεν έχει νόημα να φωνάζεις.

ΖΕΦ: Είμαστε εγκλωβισμένοι...

ΑΣΤΡΑΙΑ: (Κοιτώντας την πόρτα της τουαλέτας.) Είμαστε εγκλωβισμένοι.

ΖΕΦ: Τι θα κάνουμε; Τι συμβαίνει;

ΑΣΤΡΑΙΑ: Κι αν απλωθεί;

ΜΟ: Ποιο πράγμα να απλωθεί; (Επιμένει.) Αστραία, ποιο πράγμα να απλωθεί;

ΑΣΤΡΑΙΑ: Το κενό... Κι αν απλωθεί το κενό;

ΖΕΦ: Είμαστε εγκλωβισμένοι.

ΜΟ: Θα σταματήσεις, σε παρακαλώ; Την έχεις τρομοκρατήσει. (Στην Αστραία, και ενώ ξαναδοκιμάζει να ανοίξει την πόρτα.) Δοκίμασε την μπαλκονόπορτα.

ΑΣΤΡΑΙΑ: Θα απλωθεί...

ΖΕΦ: Εγώ την έχω τρομοκρατήσει; Άνοιξε την μπαλκονόπορτα.

ΑΣΤΡΑΙΑ: Όχι... Μη... Είναι το κενό...

ΖΕΦ: (Στην Ασтраία.) Κάνε στην άκρη.

ΑΣΤΡΑΙΑ: (Με αυξανόμενη ένταση.) ΜΗΝ ΑΝΟΙΓΕΙΣ...
ΘΑ ΜΑΣ ΠΑΡΕΙ ΤΟ ΚΕΝΟ...

ΖΕΦ: (Παραμερίζοντας την Ασтраία.) Δεν ανοίγει, Μο. Τι θα
κάνουμε;

ΑΣΤΡΑΙΑ: ΜΗΝ ΑΝΟΙΓΕΙΣ.

ΖΕΦ: (Φωνάζοντας.) ΔΕΝ ΑΝΟΙΓΕΙ.

ΜΟ: Ηρεμήστε...

ΖΕΦ: Δεν καταλαβαίνεις πως έχουμε εγκλωβιστεί;

ΜΟ: (Συγκαταβατικά.) Δεν βοηθάει σε κάτι να φωνάζεις...

ΖΕΦ: ΟΙ ΠΟΡΤΕΣ... ΔΕΝ ΑΝΟΙΓΟΥΝ ΟΙ ΠΟΡΤΕΣ...

ΜΟ: (Πάντοτε ψύχραιμα.) Πανικοβάλλεις τα παιδιά...

ΖΕΦ: (Δείχνοντας τον Άβος.) Βλέπεις να πανικοβάλλεται;

ΜΟ: Φοβίζεις την Ασтраία, δεν το βλέπεις;

ΖΕΦ: Εγώ φοβίζω την Ασтраία; Εγώ το προκάλεσα όλο αυτό;

ΜΟ: (Ανοίγει την τηλεόραση αγνοώντας τη Ζεφ, ενώ εκείνη
εξακολουθεί να δοκιμάζει τις πόρτες και τα παράθυρα.) Όπως
το περίμενα...

ΖΕΦ: Ούτε η τηλεόραση πιάνει... Δεν είναι δυνατόν. Κάποιος μάς κάνει φάρσα.

ΜΟ: Θα ηρεμήσεις; Άβος, χρειάζομαι το λάπτοπ σου. *(Ο Άβος τον αγνοεί. Επιτακτικά.)* Άβος, είναι ανάγκη να χρησιμοποιήσω το λάπτοπ σου. Έχουμε ίντερνετ; *(Πλησιάζει τον Άβος. Μπαίνει στη μέση η Ζεφ.)*

ΖΕΦ: *(Με ένταση. Ψιθυριστά.)* Μην τολμήσεις να τον αγγίξεις.

ΜΟ: Τι σε έπιασε τώρα; Το ίντερνετ είναι η τελευταία μας ελπίδα, δεν το βλέπεις;

ΖΕΦ: Η τελευταία μας ελπίδα είναι να μας πεις τι συμβαίνει.

ΜΟ: Να σας πω τι συμβαίνει;

ΖΕΦ: Εσύ μας έφερες εδώ. Εσύ και το Πείραμα. Ο Ρον –

ΜΟ: *(Τη διακόπτει.)* Για όνομα του Θεού, Ζεφ, τι σχέση έχει επιτέλους ο Ρον;

ΖΕΦ: Πες μου τι συμβαίνει εδώ πέρα.

ΑΣΤΡΑΙΑ: *(Απόκοσμα.)* Σήμερα έχουμε παράσταση σπουδαία...

ΖΕΦ: Τι είπες, Ασтраία;

ΑΣΤΡΑΙΑ: Έργο γεμάτο ελπίδες... Τρόμο...

ΜΟ: Ασтраία, ηρέμησε... Τι λες;

ΑΣΤΡΑΙΑ: Πάνω στης μουσικής των αστεριών το νόμο...

ΜΟ: Ασтраία, σε παρακαλώ...

ΑΣΤΡΑΙΑ: Ψελλίζουν και κάτι μουρμουρίζουν.

ΜΟ και ΖΕΦ: ΑΣΤΡΑΙΑ.

ΑΣΤΡΑΙΑ: Μίμοι, με του Θεού μορφή... Παράσταση σπου-
δαία...

3.

ΜΟ: (Στη Ζεφ.) Μην ασχολείσαι με την Αστραία... Θέλω να σκεφτώ... Πρέπει να φροντίσω να βγούμε από 'δω. (Πλησιάζει ξανά την πόρτα της τουαλέτας.) Για να δω...

ΑΣΤΡΑΙΑ: (Ξέπνοα.) Μη... Μην απλωθεί... Μη...

ΜΟ: (Ανοίγει την πόρτα.) Δεν είναι δυνατόν...

ΑΣΤΡΑΙΑ: (Με φιθυριστή ένταση.) Μη, μπαμπά... Μη...

ΜΟ: Ζεφ, δώσε μου έναν αναπτήρα, ένα μικροαντικείμενο, κάτι...

ΖΕΦ: (Εξακολουθώντας να δοκιμάζει τα παράθυρα και την πόρτα, που όμως δεν ανοίγουν.) Δεν καταλαβαίνω...

ΜΟ: (Ο Μο βρίσκει κάτι στην τσέπη του και το αφήνει να πέσει στο κενό.) Χάθηκε... Δεν είναι δυνατόν... (Παύση.) Πρέπει να σκεφτώ... Τι γίνεται και πώς θα βγούμε από εδώ...

ΖΕΦ: Να σκεφτείς γιατί βρεθήκαμε εδώ...

ΜΟ: Ό,τι ξέρεις, ξέρω.

ΑΣΤΡΑΙΑ: (Παράλληλα με τον Μο και τη Ζεφ, οι οποίοι την αγνοούν.) Κλείσ' το έξω...

ΖΕΦ: Δεν σε πιστεύω.

ΜΟ: Τι εννοείς;

ΑΣΤΡΑΙΑ: Έξω...

ΖΕΦ: Δεν εξηγείται η αντίδρασή σου.

ΜΟ: Δεν ξέρω τι θα αρχίσεις να λες πάλι...

ΑΣΤΡΑΙΑ: Έρχεται...

ΖΕΦ: Από την αρχή...

ΜΟ: Ποια αρχή;

ΖΕΦ: Από την ώρα που μπήκαμε εδώ...

ΑΣΤΡΑΙΑ: Έρχεται, συνεχώς έρχεται...

ΜΟ: Ποια αντίδρασή μου, τι θες να πεις;

ΖΕΦ: Και συνεχίστηκε...

ΜΟ: Ποιο πράγμα συνεχίστηκε;

ΑΣΤΡΑΙΑ: Είναι εδώ...

ΖΕΦ: Συμπεριφερόσουν λες και συνέβαινε το πιο φυσιολογικό πράγμα στον κόσμο...

ΜΟ: Εγώ;

ΖΕΦ: Ναι, εσύ. Λες και ήξερες.

ΑΣΤΡΑΙΑ: Έξω... Έξω...

ΜΟ: Λες και ήξερα τι;

ΖΕΦ: Μην κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις.

ΜΟ: Τι ήξερα;

ΖΕΦ: Αυτό που θα συνέβαινε. Αυτό που μας συμβαίνει.

ΑΣΤΡΑΙΑ: Μας παίρνει...

ΜΟ: Γίνεσαι παράλογη.

ΖΕΦ: Τουλάχιστον εξήγησέ μας το γιατί.

ΜΟ: (Κλείνοντας την πόρτα της τουαλέτας.) Δεν γίνεται λογική συζήτηση έτσι.

ΖΕΦ: Εξήγησέ μας τι μας συμβαίνει...

ΜΟ: Τι μας συμβαίνει;

ΖΕΦ: Πες μου τι συνέβη με τον Ρον.

ΜΟ: Τι μπορώ να απαντήσω στον παραλογισμό σου;

ΖΕΦ: Είδες το κενό και έμεινες ψύχραιμος.

ΜΟ: Δεν νομίζω ότι έμεινα ψύχραιμος.

ΖΕΦ: Έμεινες ψύχραιμος.

ΜΟ: Τι έπρεπε να κάνω;

ΖΕΦ: Αντίκρισες το κενό.

ΜΟ: Έπρεπε να αρχίσω να φωνάζω όπως εσύ;

ΖΕΦ: Θα εξαφανιστούμε κι εμείς όπως ο Ρον. Αυτό δεν είναι;

ΜΟ: Τι είναι αυτά που λες πάλι; Τι σχέση έχει η εξαφάνιση του Ρον;

ΖΕΦ: Τι σχέση έχει; Είμαστε αποκομμένοι από τους πάντες και με ρωτάς τι σχέση έχει; Είμαστε εξαφανισμένοι, Μο.

ΜΟ: Για να τελειώνουμε: Ο Ρον δεν εξαφανίστηκε.

ΖΕΦ: Εξαφανίστηκε. Εξαφανίστηκε πέρυσι το καλοκαίρι.

ΜΟ: Ο Ρον δεν εξαφανίστηκε.

ΖΕΦ: Ναι, πέρυσι το καλοκαίρι. Όταν τον έστειλε διακοπές το Υπουργείο Ερευνών για το έργο του στο Πείραμα. Όπως εσένα. Όπως εμάς... Έφυγε αμέσως μόλις του έδωσε το βραβείο το Ίδρυμα Shaughnessy. Και τώρα βραβεύτηκες κι εσύ...

ΜΟ: Ζεφ, έχεις πανικοβληθεί και δεν ξέρεις τι λες. Ο Ρον δεν εξαφανίστηκε.

ΖΕΦ: Βραβεύτηκες κι εσύ.

ΜΟ: Μη φωνάζεις.

ΖΕΦ: Πες μου τι ετοιμάζεις. Πού βρισκόμαστε;

ΜΟ: Ο Ρον αυτοκτόνησε.

ΖΕΦ: Λες ψέματα.

ΜΟ: Δεν λέω ψέματα.

ΖΕΦ: Ο Ρον εξαφανίστηκε στις διακοπές του.

ΜΟ: Ο Ρον αυτοκτόνησε, Ζεφ. Είδα φωτογραφίες από το πτώμα του... Έβαλε το πιστόλι στον κρόταφο και πυροβόλησε...

ΖΕΦ: Λες ψέματα...

ΜΟ: Είδα τις φωτογραφίες, σου λέω. Διάβασα την έκθεση της αστυνομίας...

ΖΕΦ: Λες ψέματα. Για ποιον λόγο αυτοκτόνησε; Πότε αυτοκτόνησε; Γιατί το ακούω για πρώτη φορά αυτό;

ΜΟ: Η υπόθεση του Ρον δεν μας αφορά.

ΖΕΦ: Πότε αυτοκτόνησε;

ΜΟ: Δεν –

ΖΕΦ: (Φωνάζοντας.) Πες μου πότε αυτοκτόνησε.

ΜΟ: Όταν γύρισε από εκείνες τις διακοπές. Λίγες εβδομάδες μετά... Δεν θυμάμαι...

ΖΕΦ: Για ποιο λόγο; Τι συνέβη;

ΜΟ: (Εμφατικά.) Δεν ξέρω.

ΖΕΦ: Τι συνέβη στις διακοπές του;

ΜΟ: Δεν ξέρω τι διάλογο έκανε στις διακοπές του, Ζεφ. Δεν έχουν σχέση οι διακοπές του με την αυτοκτονία του. Δεν έχει σχέση με εμάς.

ΖΕΦ: Γιατί δεν μου είπες ποτέ ότι αυτοκτόνησε;

ΜΟ: Μας ζήτησαν να μην μιλήσουμε γι' αυτό.

ΖΕΦ: Σας διέταξαν να μην μιλήσετε γι' αυτό.

ΜΟ: Μας ζήτησαν να μην μιλήσουμε γι' αυτό.

ΖΕΦ: Μας έχετε κάνει πειραματόζωα.

ΜΟ: Επαναλαμβάνω για τελευταία φορά: δεν έχω απολύτως καμία ιδέα για το τι συμβαίνει. Χάνουμε χρόνο –

ΖΕΦ: *(Τον διακόπτει.)* Βρισκόμαστε μέσα σε μια μαύρη τρύπα, αυτό είναι...

ΜΟ: Τι τρέλες είναι αυτές...

ΖΕΦ: Μας έφερεις εδώ εξαιτίας της φιλοδοξίας σου. Πες μου τώρα τι ετοιμάζετε στο Πείραμα. Έχω το δικαίωμα να ξέρω.

ΜΟ: Το Πείραμα δεν έχει απολύτως καμία –

ΖΕΦ: *(Τον διακόπτει.)* Τι ετοιμάζετε; Πες μου.

ΜΟ: Το Πείραμα είναι απόρρητο.

ΖΕΦ: Πες μου γιατί μας έφερεις εδώ.

ΜΟ: Για να κάνουμε διακοπές.

ΖΕΦ: *(Σε έξαλλη κατάσταση.)* Για να κάνουμε διακοπές; Δεν θέλω να κάνω διακοπές. Άνοιξέ μας την πόρτα να βγούμε από εδώ μέσα. *(Η Ζεφ πηγαίνει στην πόρτα της σουίτας και προσπαθεί να την ανοίξει.)*

ΜΟ: Νομίζεις ότι μπορώ να την ανοίξω;

ΖΕΦ: *(Φωνάζοντας.)* Άνοιξέ μας... Άνοιξέ μας... Ανοίξτε μας...

ΑΣΤΡΑΙΑ: *(Παράλληλα με τη Ζεφ και με μεγάλη ένταση.)*
Όχι... Όχι, μη... Μη... Το κενό... Το κενό...

4.

ΜΟ: Ζεφ, ηρέμησε. Πρέπει να ηρεμήσουμε. Τουλάχιστον μην αναστατώνεις περισσότερο τα παιδιά.

ΖΕΦ: (Ξέπνοα.) Άνοιξέ μας να βγούμε από εδώ... Μόνο άνοιξέ μας...

ΜΟ: Δεν μπορώ να σας ανοίξω.

ΖΕΦ: Γιατί; Γιατί δεν μπορείς;

ΜΟ: (Ο Μο στρέφεται προς τον Άβος αγνοώντας τη Ζεφ.) Προφανώς θα έχεις καταλάβει ότι χρειαζόμαστε επιτέλους το ίντερνετ. Θα μου δώσεις, σε παρακαλώ, τον υπολογιστή; Πρέπει να δω αν έχουμε σύνδεση, να στείλω κάποιο email, να δω αν έχουμε επικοινωνία με τον έξω κόσμο, να έρθει κάποιος να μας βοηθήσει. (Μικρή παύση.) Άβος, έχουμε ίντερνετ; Έχεις ελέγξει αν έχουμε ίντερνετ; (Μικρή παύση.) Πες μου, μη φοβάσαι... (Ο Άβος βάζει τα ακουστικά. Με δυσφορία.) Δεν το πιστεύω... (Η Ζεφ πλησιάζει τον Άβος. Κάθεται δίπλα του στον υπολογιστή. Παύση.)

ΖΕΦ: Δεν έχουμε... (Σηκώνεται.)

ΜΟ: Άσε με να δω.

ΖΕΦ: Έλα τώρα, Μο. (Η Ζεφ εμποδίζει τον Μο.)

ΜΟ: Κάνε στην άκρη.

ΖΕΦ: Ας μείνει τουλάχιστον ψύχραιμος εκείνος...

ΜΟ: Θέλω απλώς να δω αν έχουμε ίντερνετ... Θα τον αναστατώσει αυτό;

ΖΕΦ: Όπως είναι τα πράγματα...

ΜΟ: (Τη διακόπτει.) Όπως είναι τα πράγματα, δεν θα κάνει μεγάλη διαφορά να ελέγξω κι εγώ τον υπολογιστή.

ΖΕΦ: Όπως βλέπεις, ούτε καν σου μιλάει...

ΜΟ: Αυτό δεν είναι αλήθεια. Έχει πάθει σοκ, λογικό είναι.

ΖΕΦ: Δεν θέλει να τον πλησιάσεις...

ΜΟ: Αυτό που λες δεν ισχύει...

ΖΕΦ: Ούτε καν σου μιλάει...

ΜΟ: Σε κανέναν δεν μιλάει, Ζεφ. Ούτε σε σένα ούτε στην Αστραία. Εν πάση περιπτώσει θέλω να δοκιμάσω κι εγώ.

ΖΕΦ: Σου είπα ότι δεν έχουμε. Νομίζεις ότι θέλω να μείνω εδώ για πάντα;

ΜΟ: Κανείς δεν θα μείνει εδώ για πάντα...

ΖΕΦ: Τι εννοείς;

ΜΟ: Δεν σε καταλαβαίνω...

ΖΕΦ: Τι θες να πεις «για πάντα»;

ΜΟ: Προφανώς και δεν θα μείνουμε εδώ για πάντα.

ΖΕΦ: Το λες σαν να πρόκειται για απειλή.

ΜΟ: Ποια απειλή, Ζεφ;

ΖΕΦ: Μιλάς σαν να γνωρίζεις... Πες μου τι γνωρίζεις...

ΜΟ: Το μόνο που ξέρω είναι ότι πρέπει απλώς να περιμένουμε...

ΖΕΦ: Να περιμένουμε;

ΜΟ: Ναι, να περιμένουμε...

ΖΕΦ: Τι να περιμένουμε;

ΜΟ: Να ακούσουμε... Να ακούσουμε τι θα μας πει...

ΖΕΦ: Ποιος τι θα μας πει;

ΜΟ: Η λογική μας...

ΖΕΦ: Ποια λογική μας;

ΜΟ: Ο Θεός...

ΖΕΦ: Ο Θεός... Πάλι ο Θεός; Σε μας θα μιλήσει ο Θεός; Σε σένα; Ποιος Θεός;

ΜΟ: Ο Θεός.

ΖΕΦ: Πάντοτε αυτό κάνεις...

ΜΟ: Ποιο αυτό;

ΖΕΦ: Πάντοτε...

ΜΟ: Τι κάνω;

ΖΕΦ: Μου μιλάς με λόγια άλλων...

ΜΟ: Περνάμε μια αλλόκοτη δοκιμασία...

ΖΕΦ: Πρέπει να βρούμε μια λύση μόνοι μας.

ΜΟ: Νομίζω ότι πρέπει να περιμένουμε.

ΖΕΦ: Να περιμένουμε...

ΜΟ: Ναι, να περιμένουμε, Ζεφ. Πρέπει να σκεφτώ λογικά την όλη κατάσταση. (Η Ζεφ κοιτάζει γύρω της σαν να ψάχνει κάτι.) Είναι ζήτημα λογικής. Αυτό είναι όλο...

ΖΕΦ: Εγώ νομίζω ότι πρέπει να σπάσουμε το παράθυρο.

ΑΣΤΡΑΙΑ: Όχι, μη...

ΖΕΦ: Ίσως έτσι...

ΑΣΤΡΑΙΑ: (Τη διακόπτει.) Μη, σου λέω, μη...

ΜΟ: Είμαστε στον έβδομο όροφο, Ζεφ.

ΖΕΦ: Κάποιος θα μας δει. Θα φωνάξουμε.

ΜΟ: Πιστεύεις ότι υπάρχει –

ΖΕΦ: (Τον διακόπτει.) Θα με βοηθήσεις;

ΑΣΤΡΑΙΑ: Όχι...

ΜΟ: Όχι, δεν θα σε βοηθήσω. Δεν έχει κανένα νόημα... Άσε με να σκεφτώ...

ΖΕΦ: (Ψάχνοντας κάποιο βαρύ αντικείμενο.) Αφού δεν ανοί-

γουν τα παράθυρα και οι πόρτες, μπορούμε να τα σπάσουμε, αντί να περιμένουμε άπραγοι.

ΜΟ: Να σπάσουμε τα παράθυρα και τις πόρτες; Και στη συνέχεια;

ΖΕΦ: Κάποιος θα μας δει... Τόσο κόσμο είχε στην παραλία...

ΜΟ: Ναι, πράγματι... Είχε πολύ κόσμο στην παραλία...

ΖΕΦ: Αποκλείεται λοιπόν να μας δει κάποιος;

ΜΟ: Έλα πάλι στο παράθυρο, Ζεφ. (*Η Ζεφ πλησιάζει τον Μο, που έχει σταθεί δίπλα στο παράθυρο. Πίσω τους ακολουθεί η Αστραία.*) Βλέπεις κάτω;

ΖΕΦ: Δεν...

ΜΟ: Βλέπεις; Τι βλέπεις; (*Παύση.*) Τον κόσμο; Τη θάλασσα; (*Παύση.*) Τι βλέπεις, Ζεφ; (*Παύση.*) Πες μου τι βλέπεις...

ΖΕΦ: Δεν... Τίποτα... Δεν βλέπω τίποτα...

ΜΟ: Δεν υπάρχει παραλία, δεν υπάρχει κόσμος. Δεν υπάρχει τίποτα.

ΖΕΦ: Δεν είμαστε...

ΜΟ: (*Τη διαχόπτει.*) Δεν είμαστε εκεί που ήμασταν.

ΖΕΦ: Είμαστε αλλού.



ΑΣΤΡΑΙΑ: Είμαστε στο πουθενά.

ΜΟ: Ασтраία... Πρέπει να μου έχεις εμπιστοσύνη.

ΑΣΤΡΑΙΑ: Είμαστε στο τίποτα. Είμαστε σκιές μιας ύπαρξης αλλοτινής.

ΜΟ: Δεν είναι τώρα η ώρα γι' αυτά...

ΑΣΤΡΑΙΑ: Δεν υπάρχει ζωή...

ΜΟ: Ασтраία...

ΑΣΤΡΑΙΑ: Είμαστε όλοι ανυπαρξία.

ΜΟ: Σε παρακαλώ, μην το κάνεις αυτό τώρα...

ΑΣΤΡΑΙΑ: Ταξιδεύουμε για αλλού. Θα ταξιδεύουμε για πάντα χωρίς προορισμό.

ΜΟ: Ασтраία, άκουσέ με... Έχουμε να αντιμετωπίσουμε μια δύσκολη κατάσταση αυτή τη στιγμή... Πρόσεξέ με –

ΑΣΤΡΑΙΑ: *(Τον διακόπτει. Μηχανικά με αυξανόμενη ένταση.)* Η Ασтраία περιφέρεται γύρω από τον Ήλιο σε μέση απόσταση 2,57 αστρονομικών μονάδων ή 385,2 εκατομμυρίων χιλιομέτρων, με περίοδο περιφοράς 4,13 έτη.

ΜΟ: Πώς σου ήρθε τώρα αυτό;

ΑΣΤΡΑΙΑ: Ανακαλύφθηκε στις 8 Δεκεμβρίου 1845 από τον γερμανό αστρονόμο Καρλ Λούντβιχ Χένκε.

ΜΟ: Δεν είσαι πλέον παιδί. Δεν είναι όλες οι ώρες για τέτοια πράγματα.

ΑΣΤΡΑΙΑ: Ανακαλύφθηκε από τον αστρονόμο Καρλ Λούντβιχ Χένκε.

ΜΟ: Σταμάτησέ το όμως.

ΑΣΤΡΑΙΑ: Η Αστραία περιφέρεται γύρω από τον Ήλιο σε μέση απόσταση 2,57 αστρονομικών μονάδων ή 385,2 εκατομμυρίων χιλιομέτρων, με περίοδο περιφοράς 4,13 έτη.

ΜΟ: Σταμάτησέ το, σου λέω.

ΑΣΤΡΑΙΑ: Μέση ακτίνα 59,5 χιλιόμετρα, λευκαύγεια...

ΜΟ: (Τη διακόπτει.) Αστραία, σταμάτα.

ΑΣΤΡΑΙΑ: Μέση πυκνότητα, μέση ακτίνα...

ΜΟ: (Τη διακόπτει.) ΠΑΨΕ ΠΙΑ, ΑΣΤΡΑΙΑ. ΑΡΚΕΤΑ.

ΑΣΤΡΑΙΑ: (Κλαίγοντας. Ψιθυριστά.) Μέση... Μέση... Πουθενά...

ΜΟ: (Συγκαταβατικά.) Αστραία...

ΑΣΤΡΑΙΑ: (Ψιθυριστά.) Ταξιδεύουμε για αλλού... Είμαστε όλοι άνεμος...

ΜΟ: (Τη διακόπτει.) Με συγχωρείς, εντάξει; Δεν έπρεπε να σου φωνάξω. Είμαστε όλοι πιεσμένοι.

ΑΣΤΡΑΙΑ: (Αργά.) Άνε-μος...

ΜΟ: (Πάντοτε συγκαταβατικά.) Δεν ωφελούν σε κάτι όλα αυτά που μας λες, το καταλαβαίνεις;

ΖΕΦ: Δεν ωφελεί να της φωνάζεις.

ΜΟ: (Στην Ασтраία.) Έχε μου εμπιστοσύνη. Άσε με να σκεφτώ πώς θα βγούμε από αυτό το αδιέξοδο.

ΑΣΤΡΑΙΑ: Πάντοτε προοριζόμασταν να γίνουμε αέρας...

ΜΟ: Ασтраία...

ΑΣΤΡΑΙΑ: Δεν είμαστε στη σουΐτα.

ΜΟ: (Συγκαταβατικά.) Και πού είμαστε;

ΑΣΤΡΑΙΑ: (Αργά.) Που-θε-νά.

ΜΟ: Μήπως θα ήθελες να ξαπλώσεις;

ΑΣΤΡΑΙΑ: Πουθενά.

ΜΟ: Ασтраία, πήγαινε να ξαπλώσεις.

ΑΣΤΡΑΙΑ: Νεκροί.

ΜΟ: Πήγαινε να ξαπλώσεις, Ασтраία.

ΖΕΦ: Δεν τη βοηθάς έτσι.

ΜΟ: (Με εκνευρισμό.) Προσπαθώ να μας βοηθήσω όλους μας.

ΑΣΤΡΑΙΑ: Σήμερα έχουμε παράσταση σπουδαία...

ΜΟ: ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΟ ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ...

ΖΕΦ: Δεν είναι τό ποίημα το πρόβλημα. Ούτε το ποίημα ούτε η «Λιγεία».

ΜΟ: Της έχει γίνει εμμονή, δεν το βλέπεις;

ΖΕΦ: Η «Λιγεία» είναι απλώς ένα διήγημα, Μο.

ΜΟ: Ένα διήγημα, αλλά της έχει γίνει εμμονή.

ΖΕΦ: Εσύ της το έδωσες να το διαβάσει.

ΜΟ: Και λοιπόν; Εκείνη την εποχή ψάχναμε για μια διέξοδο.

ΖΕΦ: Εκείνη την εποχή –

ΜΟ: (Διακόπτει.) Κι αν δεν ήταν αυτό, θα ήταν κάτι άλλο. Το ξέχασες πως ψάχναμε για διέξοδο;

ΖΕΦ: Όχι, βέβαια. Καθόλου δεν το ξέχασα.

ΑΣΤΡΑΙΑ: (Σαν υπνωτισμένη.) Μίμοι, με του Θεού μορφή...

ΜΟ: Πες της να το σταματήσει.

ΖΕΦ: Αν δεν ήταν αυτό, θα ήταν κάτι άλλο.

ΜΟ: Ωραία, λοιπόν. Πες της να το σταματήσει.

ΖΕΦ: Εσύ δεν είπες πως θα ήταν κάτι άλλο;

ΜΟ: Ναι, Ζεφ, εγώ το είπα.

ΑΣΤΡΑΙΑ: Μίμοι, με του Θεού μορφή...

ΖΕΦ: Θα προτιμούσες να ήταν κάτι άλλο;

ΜΟ: Δεν σε καταλαβαίνω.

ΖΕΦ: Τι θα προτιμούσες να ήταν;

ΜΟ: Δεν καταλαβαίνω πού το πας. Θα προτιμούσα να ήταν φυσιολογική. Αυτό θα προτιμούσα.

ΖΕΦ: Δεν θυμάσαι τι έλεγε πριν από αυτό;

ΜΟ: Δεν μου αρέσει ο –

ΖΕΦ: (*Τον διακόπτει.*) «Και τότε ο Μο...» Θυμάσαι;

ΜΟ: (*Τη διακόπτει.*) Πάψε, Ζεφ.

ΖΕΦ: Θα το προτιμούσες αυτό;

ΜΟ: Το επαναλαμβάνεις μπροστά της;

ΖΕΦ: Πιστεύεις ότι το έχει ξεχάσει;

ΜΟ: Πιστεύω ότι χειροτερεύεις την κατάσταση –

ΑΣΤΡΑΙΑ: (*Απόκοσμα. Ταυτόχρονα με τον Μο.*) Με του Θεού μορφή...

ΜΟ: – για να επιτεθείς σε μένα.

ΖΕΦ: Δεν προσπαθώ να σου επιτεθώ.

ΑΣΤΡΑΙΑ: (*Ταυτόχρονα.*) Μίμοι με του Θεού μορφή...

ΜΟ: Τότε τι προσπαθείς να κάνεις; Τι νόημα έχει όλο αυτό;

ΖΕΦ: Παραπονιέσαι για το ποίημα και την εμμονή της...

ΜΟ: Ναι, παραπονιέμαι. Και λοιπόν;

ΖΕΦ: Ξέχασες το βράδυ μπροστά σε εκείνο το αραβικό σιντριβάνι...

ΜΟ: Φυσικά και δεν το ξέχασα.

ΑΣΤΡΑΙΑ: (*Ταυτόχρονα.*) Μέσα στην τόση πια μονοτονία...

ΖΕΦ: Παραπονιέσαι για το ποίημα και την εμμονή της...

ΜΟ: (*Φωνάζοντας.*) Λογικό δεν είναι;

ΖΕΦ: Ξέχασες...

ΜΟ: Δεν ξέχασα τίποτα.

ΑΣΤΡΑΙΑ: (*Ταυτόχρονα.*) Μίμοι με του Θεού μορφή...

ΖΕΦ: Εξαιτίας σου συμβαίνουν όλα αυτά.

ΜΟ: Εξαιτίας μου;

ΖΕΦ: Ναι, Μο. Εξαιτίας σου.

ΜΟ: Και κατά τ' άλλα δεν προσπαθείς να μου επιτεθείς, ε;

ΖΕΦ: Ξέχασες πώς κατέρρευσε εκείνο το βράδυ...

ΜΟ: Σταμάτα το. Όχι μπροστά της.

ΖΕΦ: Να σου θυμίσω εγώ;

ΜΟ: Όχι μπροστά της, είπα.

ΑΣΤΡΑΙΑ: (*Ταυτόχρονα και επαναλαμβανόμενα.*) Μίμοι... Μίμοι...

ΖΕΦ: Θυμάσαι τι επαναλάμβανε ξανά και ξανά προτού καταρρεύσει;

ΜΟ: Θυμάμαι, μπορείς να σταματήσεις τώρα;

ΖΕΦ: Είσαι σίγουρος πως θυμάσαι, Μο;

ΜΟ: Ναι, είμαι σίγουρος, πάψε...

ΖΕΦ: Και θυμάσαι πώς είχε στυλώσει τα μάτια της στο σιντριβάνι, σαν να μην υπήρχε τίποτα άλλο στον κόσμο;

ΜΟ: Σταμάτα το αυτό...

ΖΕΦ: (*Με αυξανόμενη ένταση.*) Και πώς κοιτούσαν οι υπόλοιποι τουρίστες γύρω μας;

ΜΟ: ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΟ, ΕΙΠΑ.

ΖΕΦ: Και τι επαναλάμβανε ξανά και ξανά—

ΜΟ: (*Την διακόπτει. Φωνάζοντας.*) Πάψε, Ζεφ. Πάψε.

ΖΕΦ: — και ξανά και ξανά.

ΜΟ: (*Παράλληλα με τη Ζεφ.*) ΠΑΨΕ, ΠΑΨΕ ΠΙΑ. (*Ο Μο κλείνει με το χέρι του το στόμα της Ζεφ. Παύση.*)

ΑΣΤΡΑΙΑ: (*Απόκοσμα.*) «Και τότε ο Μο έπλασε την Αστραία...» (*Παύση.*)

6.

ΖΕΦ: (Με αποστροφή.) Άσε με. Μην μ' αγγίζεις.

ΜΟ: (Δείχνοντας την Αστραία.) Κοίταξε τι έκανες.

ΖΕΦ: Μην με ξαναγγίζεις.

ΜΟ: Κοίτα τι έκανες τώρα.

ΖΕΦ: Ήλπιζες να το έχει ξεχάσει, έτσι;

ΜΟ: Αυτό σίγουρα δεν το χρειαζόμασταν.

ΖΕΦ: Δεν μπορεί να πίστεψες ότι θα το είχε ξεχάσει...

ΜΟ: Μέσα σε όλη αυτήν την κατάσταση...

ΖΕΦ: (Σαν να μην τον ακούει.) Δεν είναι δικό μου δημιούργημα...

ΜΟ: Ήταν ανάγκη να τη γυρίσεις εκεί;

ΖΕΦ: Άλλωστε, ποτέ σου δεν συμφώνησες να τη δει κάποιος ειδικός. (Η Αστραία έχει απομακρυνθεί. Στέκεται στο παράθυρο, έχοντας γυρίσει την πλάτη της στον Μο και τη Ζεφ.)

ΜΟ: Δεν έπρεπε να το κάνεις αυτό...

ΖΕΦ: Ακόμα και τότε τη μάζεψες άρον-άρον και γυρίσαμε στο ξενοδοχείο, για να μην τη βλέπει ο κόσμος σ' αυτήν την κατάσταση.

ΜΟ: Ξέρεις κάτι, Ζεφ;

ΖΕΦ: Και όταν γυρίσαμε από τις διακοπές, έκανες σαν να μην είχε συμβεί τίποτα.

ΜΟ: Ξέρεις κάτι;

ΖΕΦ: Και απλώς συνέχισες να την πλάθεις όπως ήθελες εσύ, φορτώνοντάς –

ΜΟ: (Τη διακόπτει.) Έχουμε εγκλωβιστεί εδώ μέσα, το καταλαβαίνεις;

ΖΕΦ: Φορτώνοντάς τη με ό,τι –

ΜΟ: (Την ξαναδιακόπτει.) Το καταλαβαίνεις ότι έχουμε εγκλωβιστεί μέσα σ' αυτό το δωμάτιο;

ΖΕΦ: Πλάθοντάς την –

ΜΟ: Θα με αφήσεις να σκεφτώ;

ΖΕΦ: Όπως ήθελες εσύ –

ΜΟ: Σταμάτα επιτέλους.

ΖΕΦ: Όπως ήθελες εσύ. Αλλά δεν σου βγήκε, έτσι;

ΜΟ: Πρέπει να σκεφτώ, το καταλαβαίνεις;

ΖΕΦ: Έπρεπε να είχαμε ακολουθήσει μια θεραπεία από τότε.

ΜΟ: Πρέπει να σκεφτώ πώς θα βγούμε από εδώ.

ΖΕΦ: Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί σε άκουσα.

ΜΟ: Αυτό είναι το ζήτημα που πρέπει να μας απασχολεί τώρα.

Πώς θα βγούμε από εδώ.

ΖΕΦ: Υπήρχαν τόσα προγράμματα...

ΜΟ: Εκεί πρέπει να επικεντρωθούμε, όχι στο παρελθόν.

ΖΕΦ: Τόσες επιλογές...

ΜΟ: Δεν θα το λύσουμε τώρα αυτό.

ΖΕΦ: Έκανα έρευνα για μήνες. Βρήκα πρωτόκολλα.

ΜΟ: Ζεφ, σταμάτα το.

ΖΕΦ: Τίποτα δεν σου φαινόταν ικανοποιητικό.

ΜΟ: Δεν θα μιλήσουμε τώρα γι' αυτό.

ΖΕΦ: Δεν μπορούσες να δεχτείς ότι το δικό σου παιδί έχει πρόβλημα, έτσι;

ΜΟ: Τι ακριβώς ψάχνεις, μου λες;

ΖΕΦ: Τα απέρριψες όλα, ένα προς ένα.

ΜΟ: Μπορείς να μου πεις σε τι ακριβώς βοηθάει αυτή η αναδρομή στο παρελθόν; Το παρελθόν είναι παρελθόν.

ΖΕΦ: Η λύση σου ήταν η γνωστή λύση που προτείνεις πάντα.

ΜΟ: Αρκετά, Ζεφ.

ΖΕΦ: Πάντοτε έλεγες πως κάποιος μάς λέει κάτι και πρέπει να το ακούσουμε.

ΜΟ: Αρνούμαι να συνεχίσω την οποιαδήποτε κουβέντα μαζί σου.

ΖΕΦ: Να ακούσουμε, αυτό έλεγες...

ΜΟ: Αρνούμαι να συνεχίσω...

ΖΕΦ: Κι ύστερα έπρεπε απλώς να περιμένουμε.

ΜΟ: Μαγνητική έλξη...

ΖΕΦ: Μην παραπονιέσαι λοιπόν τώρα για τη Λιγεία.

ΜΟ: Στο νόμο του Μέλβιλ...

ΖΕΦ: Ή για οποιαδήποτε Λιγεία...

ΜΟ: Ο νόμος του Μέλβιλ και ο ετερομαγνητισμός του... Όμως, πώς θα μπορούσε να τεθεί σε εφαρμογή όταν... Τον υπολογιστή... Άβος, χρειάζομαι τον υπολογιστή. (Παύση.)

ΖΕΦ: Τι σκέφτηκες;

ΜΟ: Προσπαθώ να σκεφτώ.

ΖΕΦ: Και σε εμποδίζω εγώ.

ΜΟ: Προφανώς με εμποδίζεις.

ΖΕΦ: Να σε αφήσω λοιπόν να σκεφτείς.

ΜΟ: Άβος, θα χρειαστώ τον υπολογιστή.

ΖΕΦ: Πρώτα, όμως, θέλω να μου απαντήσεις σε ένα μόνο πράγμα.

ΜΟ: (Εμφατικά.) Έχω ανάγκη να σκεφτώ για όλους μας.

ΖΕΦ: Απάντησέ μου μόνο σε ένα πράγμα.

ΜΟ: Σε ακούω.

ΖΕΦ: Άσε με εμένα. Πιστεύεις ότι θα άξιζε τον κόπο να θυσιάσεις τα παιδιά σου για το Πείραμα;

ΜΟ: Γίνεσαι γελοία.

ΖΕΦ: Δεν εξηγείται διαφορετικά αυτό που μας συμβαίνει. Δεν μπορεί να είναι σύμπτωση.

ΜΟ: Είναι χυδαίο να χρησιμοποιείς αυτήν την κατάσταση για να επιτεθείς στον άλλο.

ΖΕΦ: Πάντοτε με τρόμαξε η υπέρμετρη φιλοδοξία σου.

ΜΟ: Δεν πιστεύω να περιμένεις απάντηση.

ΖΕΦ: Σε έχω ικανό, ξέρεις.

ΜΟ: Με έχεις ικανό, ε;

ΖΕΦ: Απόλυτα.

ΜΟ: Και ανησυχείς για τα παιδιά σου, έτσι;

ΖΕΦ: Ναι, Μο. Ανησυχώ για τα παιδιά μου.

ΜΟ: Ξέρεις κάτι; Είναι αστείο αυτό που λες.

ΖΕΦ: Δεν το νομίζω.

ΜΟ: Είναι αστείο, γιατί ποτέ δεν αγάπησες τα παιδιά σου.

ΖΕΦ: (Με έκπληξη.) Τι είπες; Πώς τολμάς να το λες αυτό;

ΜΟ: (Ξερά.) Είναι η αλήθεια. Ποτέ δεν τα αγάπησες.

ΖΕΦ: Πώς τολμάς;

ΜΟ: Κι αφού λοιπόν επιμένεις να ανατρέξουμε στο παρελθόν –

ΖΕΦ: (Τον διακόπτει. Ο Μο όμως συνεχίζει με σταθερή φωνή, παράλληλα με τη Ζεφ.) Δεν επιμένω για τίποτα. Για κανένα παρελθόν.

ΜΟ: Θέλεις να θυμηθούμε ποια ήταν η μόνη σου επιθυμία και τις δύο φορές που έμεινες έγκυος;

ΖΕΦ: Για κανένα παρελθόν, σου λέω.

ΜΟ: Η μόνη σου σκέψη, η μόνη σου μέριμνα, ποια ήταν; Θυμάσαι;

ΖΕΦ: Δεν καταλαβαίνω τι λες.

ΜΟ: Δεν καταλαβαίνεις, ε;

ΖΕΦ: Άσε με ήσυχη. Κάνε αυτό που έχεις να κάνεις κι άσε με ήσυχη.

ΜΟ: Μήπως εσύ ήσουν εκείνη που ήθελε να θυσιάσει τα παιδιά, Ζεφ;

ΖΕΦ: Να θυσιάσω τα παιδιά; Τι είναι τώρα αυτό;

ΜΟ: Πόσο πιο ξεκάθαρα θέλεις να σου το πω;

ΖΕΦ: Δεν θέλω να μου πεις τίποτα. Θέλω να με αφήσεις ήσυχη.

ΜΟ: Θέλεις να σε αφήσω ήσυχη, ε;

ΖΕΦ: *(Τον διακόπτει βεβιασμένα.)* Είπες πως θέλεις να σκεφτείς. Σκέψου λοιπόν.

ΜΟ: Αφού λοιπόν επιμένεις να ανατρέξουμε στο παρελθόν, αυτό που σκεφτομαι είναι πως ήθελες να διακόψεις την εγχυμοσύνη σου και τις δύο φορές.

ΖΕΦ: Πώς τολμάς να λες τέτοια φέματα;

ΜΟ: Λέω φέματα, ε;

ΖΕΦ: Χυδαία, χυδαιότατα φέματα.

ΜΟ: Αν είχαμε τηλέφωνο τώρα, θα βλέπαμε ποιος λέει φέματα.

ΖΕΦ: *(Φωνάζοντας.)* Λες φέματα. Δεν σου επιτρέπω να λες τέτοια φέματα μπροστά στα παιδιά.

ΜΟ: *(Ψυχρά.)* Πόσες φορές αναγκάστηκα να μην πάω στη δουλειά μου, για να μείνω μαζί σου τα πρωινά, να συζητήσουμε την αλλόκοτη συμπεριφορά σου –

ΖΕΦ: (Τον διακόπτει.) Στη δουλειά δεν πήγαινες επειδή δεν ένοιωθα καλά. Ήθελες να είσαι δίπλα μου σε περίπτωση που χρειάζόμουν κάτι.

ΜΟ: Και δεν έφτανε η Άριελ γι' αυτό; Έπρεπε να είμαι κι εγώ εκεί;

ΖΕΦ: Η Άριελ ήταν μόνο για τις δουλειές του σπιτιού.

ΜΟ: Δικαιολογίες.

ΖΕΦ: Εσύ επέμενες να μένεις μαζί μου για να με προσέχεις.

ΜΟ: Ακριβώς, Ζεφ, για να σε προσέχω. Επειδή έτρεμα μήπως σηκωθείς να πας –

ΖΕΦ: (Τον διακόπτει.) Να σηκωθώ να πάω πού; Φοβόσουν για μένα και το μωρό. Ήσουν υπερπροστατευτικός. Το ξέχασες;

ΜΟ: Ακριβώς. Φοβόμουν για το μωρό. Φοβόμουν τις σκέψεις σου. Τις είχα καταλάβει τις σκέψεις σου.

ΖΕΦ: Τις σκέψεις μου;

ΜΟ: Γιατί έκλεισες κρυφά ραντεβού με το γιατρό εκείνο το μεσημέρι που σε έπιασα να –

ΖΕΦ: (Τον διακόπτει.) Δεν το πιστεύω.

ΜΟ: (Με ελεγχόμενο εκνευρισμό.) Απάντησέ μου σε αυτό που σε ρωτάω. Για ποιο λόγο τού τηλεφώνησες εκείνο το μεσημέρι; Γιατί έκλεισες απότομα το τηλέφωνο;

ΖΕΦ: Δεν το πιστεύω. Πάλι τα ίδια; Μετά από τόσα χρόνια, πάλι τα ίδια;

ΜΟ: Ακόμη και τώρα δεν –

ΖΕΦ: (*Τον διακόπτει.*) Για τελευταία φορά, Μο, δεν έκλεισα κανένα κρυφό ραντεβού. Ποτέ δεν έκλεισα κρυφά ραντεβού.

ΜΟ: Το ξέρεις πολύ καλά ότι δεν λες την αλήθεια. Ακόμη και τώρα απέφυγες όσο μπορούσες την οποιαδήποτε –

ΖΕΦ: Δεν αποφεύγω τίποτα. Η όλη συζήτηση είναι εντελώς γελοία.

ΜΟ: Φυσικά... Τι άλλο θα έλεγες...

ΖΕΦ: Είναι άλλωστε προφανές ότι θα πεις ό,τι σου έρχεται στο μυαλό –

ΜΟ: Ό,τι μου έρχεται στο μυαλό;

ΖΕΦ: (*Παράλληλα με τον Μο.*) – προκειμένου να ελαφρύνεις τη θέση σου.

ΜΟ: Ποια θέση μου;

ΖΕΦ: Δεν μας έφερα εγώ εδώ.

ΜΟ: Άντε πάλι...

ΖΕΦ: Η κάθε σου κίνηση δεν θα μπορούσε να είναι περισσότερο μελετημένη.

ΜΟ: Δεν ξέρω γιατί κάθομαι και ακούω αυτά που λες.

ΖΕΦ: Προφανώς θα πρέπει να περιμένουμε να δούμε πώς έχεις σχεδιάσει να προχωρήσεις το σχέδιό σας.

ΜΟ: Δεν βγάζουν καν νόημα όσα λες.

ΖΕΦ: Να ξέρεις, όμως, πως δεν θα σε αφήσω να μας κάνεις κακό. Κυρίως στα παιδιά.

ΜΟ: Είναι πολύ αστείο να παριστάνεις τον προστάτη της οικογένειας, τη στιγμή που –

ΖΕΦ: *(Τον διακόπτει. Επιτακτικά.)* Όχι μπροστά στα παιδιά, Μο.

ΜΟ: *(Παράλληλα με τη Ζεφ.)* Τη στιγμή που ήθελες να κάνεις έκτρωση, και στη συνέχεια –

ΖΕΦ: *(Με μεγάλη ένταση.)* Όχι μπροστά στα παιδιά, Μο. Σε προειδοποιώ.

ΜΟ: Και στη συνέχεια να το παρουσιάσεις ως ατύχημα. Και τις δύο φορές. Και στην Αστραία και στον –

ΖΕΦ: ΣΕ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΩ, ΜΟ. ΟΧΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΟΥ. ΟΧΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ–

ΜΟ: *(Τη διακόπτει.)* Γιατί όχι; Νομίζεις πως θα σε φοβηθώ αν –

ΖΕΦ: *(Τον διακόπτει.)* Νομίζω ότι πρέπει να με φοβηθείς.

ΜΟ: *(Υπεροπτικά.)* Με απειλείς; *(Η Αστραία γυρίζει την πλάτη της στο παράθυρο. Αντικρίζοντας τον Μο και τη Ζεφ, ανοιγοκλείνει τα χείλη της με μεγάλη ένταση, χωρίς να βγαίνει φωνή από μέσα της. Μοιάζει σαν να προσεύχεται.)*

ΖΕΦ: Κατάλαβες τις σκέψεις μου; Νομίζεις ότι εγώ δεν έχω καταλάβει τις δικές σου; Νομίζεις ότι θα σε αφήσω να ολοκληρώσεις το σχέδιό σας έτσι ανενόχλητος; Πως θα σε αφήσω να μας –

ΜΟ: (Τη διακόπτει φωνάζοντας) Ποιο σχέδιό μας; Καταλαβαίνεις τι λες;

ΖΕΦ: ΝΟΜΙΖΕΙΣ ΟΤΙ ΘΑ ΣΕ ΑΦΗΣΩ ΝΑ ΜΑΣ ΣΚΟΤΩΣΕΙΣ, ΦΟΝΙΑ;

ΜΟ: Να σας σκοτώσω;

ΖΕΦ: Να μας σκοτώσετε... Εσύ, το Πείραμα –

ΜΟ: Άσε το Πείραμα έξω απ' αυτό.

ΖΕΦ: Γιατί δεν παραδέχεσαι πως είμαστε κι εμείς μέρος του Πειράματος, για να τελειώνουμε;

ΜΟ: Είσαι εντελώς παρανοϊκή, το ξέρεις;

ΖΕΦ: Είμαστε μέσα σε μια σκοτεινή μηχανή που ρουφάει τα πάντα –

ΜΟ: Τι ασυναρτησίες είναι αυτές; Δεν έχεις καν ιδέα για τι πράγμα μιλάς...

ΖΕΦ: ΔΕΝ ΕΧΩ ΙΔΕΑ; ΦΤΙΑΧΝΕΤΕ ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΠΛΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΦΑΝΙΣΜΟ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΜΑΣ ΕΧΕΤΕ ΚΑΝΕΙ ΠΕΙΡΑΜΑΤΟΖΩΑ. ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΘΑ ΣΕ ΑΦΗΣΩ ΝΑ ΜΑΣ ΣΚΟΤΩΣΕΤΕ, ΦΟΝΙΑ.

ΜΟ: Πάψε πια, λες ό,τι σου έρχεται στο μυαλό –

ΖΕΦ: ΔΕΝ ΘΑ ΣΕ ΑΦΗΣΩ ΝΑ ΜΑΣ ΣΚΟΤΩΣΕΤΕ, ΣΟΥ ΛΕΩ. (Η Ζεφ ορμάει να χτυπήσει τον Μο. Εκείνος την απωθεί. Κάθεται στον καναπέ και κρύβει το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της.)

χ α ρ ά σ ύ ρ ο υ

ΑΣΤΡΑΙΑ: (Σαν υπνωτισμένη.) Όχι, δεν είμαστε άνεμος...
Μας πήρε το κενό...

ΜΟ: (Παύση. Κάποτε ο Μο γυρίζει προς την Αστραία.) Ας ηρεμήσουμε. Δεν βγαίνει άκρη με τις αλληλοκατηγορίες. Ας προσπαθήσουμε να ηρεμήσουμε τώρα. (Παύση.) Είναι σημαντικό να επανακτήσουμε την ψυχραιμία μας. (Παύση.) Αν έχουμε καθαρό μυαλό, ίσως καταφέρουμε να βγάλουμε κάποια άκρη. Είμαστε φαινομενικά εγκλωβισμένοι στη σουίτα ενός ξενοδοχείου. Υποθέτω πως, αν είχαμε σύνδεση στο ίντερνετ, ο Άβος θα είχε την ευαισθησία να μας το πει. Εν πάση περιπτώσει, δεν υπάρχει οποιοσδήποτε λόγος να μας έχει στήσει παγίδα κανείς. Ούτε το Πείραμα, ούτε οι υπάλληλοι του ξενοδοχείου, ούτε κανείς.

ΖΕΦ: (Παρατημένη.) Τι προτείνεις;

ΜΟ: Να σκεφτούμε. Να σκεφτούμε αφήνοντας στην άκρη τις αλληλοκατηγορίες. Ό,τι ειπώθηκε, ειπώθηκε πάνω στον εκνευρισμό μας.

ΑΣΤΡΑΙΑ: (Ψιθυρίζοντας.) Σήμερα έχουμε παράσταση σπουδαία...

ΜΟ: Αστραία, σε παρακαλώ, μην αρχίζεις πάλι...

ΖΕΦ: Να σκεφτούμε...

ΜΟ: Ναι, αυτό πρέπει. Να σκεφτούμε ψυχραιμία.

ΑΣΤΡΑΙΑ: *(Οι φίθυροι της Αστραίας σιγά-σιγά αποκτούν ένταση και βάθος, χωρίς ποτέ να υψώσει τη φωνή της. Σαν να προσεύχεται με πίστη.)* ... και πέρα-δώθε τριγυρίζουνε... Στη γη... Εδώ κι εκεί...

ΜΟ: *(Επιτακτικά.)* Αστραία, είπαμε ότι θα ηρεμήσουμε τώρα.

ΑΣΤΡΑΙΑ: ... να ένα πλήθος, κυνηγά και ψάχνει...

ΖΕΦ: Βρίσκομαι σε απόγνωση, Μο...

ΑΣΤΡΑΙΑ: ... το Φάντασμα, χωρίς να το –

ΜΟ: *(Τη διακόπτει.)* Πάψε.

ΑΣΤΡΑΙΑ: *(Διστακτικά, καθώς μαζεύεται στη γωνιά της.)* ... το Φάντασμα...

ΖΕΦ: Μο...

ΜΟ: Ναι;

ΖΕΦ: Φοβάμαι...

ΜΟ: Το ξέρω και είναι λογικό.

ΖΕΦ: Εσύ;

ΜΟ: Εγώ τι;

ΖΕΦ: Δεν φοβάσαι;

ΜΟ: Όχι... Τέτοια φαινόμενα, αν και θεωρούνται από πολλούς αδύνατα, μπορούν να ερμηνευθούν με επιστημονικό τρόπο. Μέσα σε όλη αυτήν την κατάσταση δεν μου δόθηκε λίγος

χρόνος να σκεφτώ τι ακριβώς συμβαίνει και πώς μπορούμε να το αντιμετωπίσουμε.

ΖΕΦ: Να το αντιμετωπίσουμε; Πιστεύεις στ' αλήθεια πως μπορούμε να το αντιμετωπίσουμε;

ΜΟ: Φυσικά και το πιστεύω.

ΖΕΦ: Τι σκέφτεσαι; Πες μου... *(Η Ζεφ κατευθύνεται προς την πόρτα και προσπαθεί με ήρεμο τρόπο να την ανοίξει. Φυσικά, δεν τα καταφέρνει, και επιστρέφει ψύχραιμα στον καναπέ.)*

ΜΟ: Πιστεύω πως ίσως βιώνουμε κάποιο σπάνιο φυσικοδιανοητικό φαινόμενο.

ΖΕΦ: Τι εννοείς «φυσικοδιανοητικό φαινόμενο»; Και γιατί τώρα; Γιατί εδώ;

ΜΟ: Ίσως έχουμε πέσει άθελά μας θύματα διανοητικού μαγνητισμού.

ΖΕΦ: Τι θέλεις να πεις; Τι είναι αυτό;

ΜΟ: Ίσως κάποιος από εμάς... *(Παύση.)*

ΖΕΦ: Ναι;

ΜΟ: Ίσως μας τράβηξε άθελά του –

ΖΕΦ: *(Τον διακόπτει.)* Μας τράβηξε;

ΜΟ: Ναι, μας τράβηξε.

ΖΕΦ: Δεν καταλαβαίνω τι θες να πεις.

ΜΟ: Θυμάσαι την υπόθεση και το Νόμο του Μέλβιλ –

ΖΕΦ: (Τον διακόπτει εκνευρισμένη.) Όχι, Μο, δεν θυμάμαι το Νόμο του Μέλβιλ. Δεν είμαι αστροφυσικός για να ξέρω το Νόμο του Μέλβιλ.

ΜΟ: (Ψύχραιμα.) Τον είχαμε συζητήσει εκτενώς την τελευταία φορά που πήγαμε στους Όβις.

ΖΕΦ: Από τα πληκτικότερα δείπνα όπου έχω παρευρεθεί στη ζωή μου...

ΜΟ: Εν πάση περιπτώσει, υπέθεσα ότι θα το θυμόσουν. Σύμφωνα λοιπόν με τον Μέλβιλ –

ΖΕΦ: (Τον διακόπτει.) Δεν ζήτησα να μου κάνεις μάθημα, Μο. Να μου εξηγήσεις τι μας συμβαίνει, σου ζήτησα.

ΜΟ: Αυτό προσπαθώ να κάνω.

ΖΕΦ: Να προτείνεις μια λύση, σου ζητώ... Πόσο δύσκολο σου είναι να προτείνεις μια λύση;

ΜΟ: Προσπαθώ να συνθέσω –

ΖΕΦ: (Τον διακόπτει.) Γιατί συνέβη τώρα αυτό; Γιατί εδώ;

ΜΟ: Πιθανώς επειδή βρεθήκαμε όλοι μαζί σε ένα ανοίκειο περιβάλλον που μας έκανε κατά τι πιο ευάλωτους στον διανοητικό μαγνητισμό. Εν τέλει, ίσως να μην έχει τόση σημασία το περιβάλλον, Ζεφ. Υποθέτω ότι, για λόγους που δεν μπορώ να γνωρίζω, βρεθήκαμε εκτεθειμένοι στο μαγνητισμό του λεγόμενου «κυανού πεδίου αντιστροφής», με αποτέλεσμα να αντιλαμβανόμαστε πως δεν είμαστε πια εκεί που ήμασταν. Και το σπάνιο σε αυτήν την περίπτω-

ση είναι πως φαινομενικά το αντιλαμβανόμαστε όλοι μαζί.

ΖΕΦ: «Φαινομενικά» το αντιλαμβανόμαστε όλοι μαζί; Τι εννοείς «φαινομενικά»;

ΜΟ: Θα μπορούσε να σημαίνει πολλά πράγματα.

ΖΕΦ: Όπως;

ΜΟ: Όπως... Όπως... Ένα σωρό πράγματα... Μπορείς να ξεκινήσεις από μια ιδιόμορφη εκδοχή σολιψισμού και να φτάσεις στο απλό και αδιαμφισβήτητο γεγονός –

ΖΕΦ: (Με αγωνία.) Ποιο γεγονός;

ΜΟ: Ξέρεις ποιο γεγονός.

ΖΕΦ: Δεν σε –

ΜΟ: (Διακόπτοντάς την.) Με καταλαβαίνεις πολύ καλά. Το γεγονός ότι ο Άβος δεν έχει αρθρώσει ούτε μία λέξη από τη στιγμή που πατήσαμε το πόδι μας εδώ μέσα.

ΖΕΦ: Ο Άβος; Τι σχέση έχει ο Άβος με όλη αυτήν την κατάσταση;

ΜΟ: Πιθανώς...

ΖΕΦ: Πιθανώς τι;

ΜΟ: Πιθανώς να είναι εκείνος που μας τράβηξε εδώ.

ΖΕΦ: Δεν καταλαβαίνω. Τον κατηγορείς για κάτι;

ΜΟ: Όχι, Ζεφ, δεν τον κατηγορώ για τίποτα.

ΖΕΦ: Τότε;

ΜΟ: Λέω ότι ενδεχομένως άσκησε πάνω μας διανοητικό μαγνητισμό, και ως εκ τούτου βρισκόμαστε στο δικό του πεδίο αντιστροφής.

ΖΕΦ: Τι λες ακριβώς; Πώς τον κατηγορείς γι' αυτό που μας συμβαίνει; Πώς μπορεί ο Άβος –

ΜΟ: (Τη διακόπτει.) Επαναλαμβάνω: Δεν τον κατηγορώ. Δεν ισχυρίζομαι ότι μας τράβηξε σε αυτήν την κατάσταση εκούσια.

ΖΕΦ: Όπως και να έχει, Μο, ο Άβος δεν μπορεί να έχει καμία σχέση με αυτό που μας συμβαίνει.

ΜΟ: Πώς μπορείς να είσαι τόσο σίγουρη για οτιδήποτε, από τη στιγμή που βρισκόμαστε μέσα σε μια τέτοια κατάσταση;

ΖΕΦ: Για τίποτα δεν είμαι σίγουρη. Ξέρω όμως ότι ο Άβος –

ΜΟ: (Τη διακόπτει.) Παρατήρησες ότι δεν έχει μιλήσει καθόλου από τότε που ήρθαμε εδώ;

ΖΕΦ: Και λοιπόν; Είναι ασυνήθιστο αυτό;

ΜΟ: Δεν είναι;

ΖΕΦ: Όχι, δεν είναι. Αφού ο Άβος ούτως ή άλλως περνάει μεγάλα διαστήματα σιωπής.

ΜΟ: Όχι όμως σε τέτοιες συνθήκες.

ΖΕΦ: Δεν έχουμε ξαναβρεθεί υπό τέτοιες συνθήκες. Προφανώς η αποστασιοποίηση είναι ο τρόπος του να αντιμετωπίσει τον παραλογισμό αυτής της κατάστασης.

ΜΟ: Ή ίσως να μην είναι τόσο αμέτοχος τελικά.

ΖΕΦ: Να μην είναι αμέτοχος;

ΜΟ: Να μην είναι τόσο σιωπηλός όσο δείχνει.

ΖΕΦ: Δεν μου αρέσει αυτό που λες. Δεν μας έφερε εδώ ο Άβος.

ΜΟ: Δεν με καταλαβαίνεις.

ΖΕΦ: Δεν μας έφερε εδώ ο Άβος.

ΜΟ: Δεν έχει τόσο μεγάλη σημασία πού βρισκόμαστε. Σημασία έχει πού πιστεύουμε ότι βρισκόμαστε.

ΖΕΦ: Και θεωρείς υπεύθυνο ένα δεκατετράχρονο παιδί για το πού βρισκόμαστε;

ΜΟ: Προσπαθώ να σου εξηγήσω –

ΖΕΦ: (Τον διακόπτει.) Τι έκανε δηλαδή; Μας έχει στήσει κάποια φάρσα; Πότε; Πώς; Ή μήπως προκάλεσε σε όλους μας την ίδια παραίσθηση;

ΜΟ: Τίποτα από όλα αυτά. Δεν μίλησε κανείς για φάρσα. Και επαναλαμβάνω, κατάλαβε ότι δεν κατηγορώ κανέναν.

ΖΕΦ: Είπες ότι ευθύνεται ο Άβος.

ΜΟ: Δεν είπα ότι ευθύνεται με την έννοια –

ΖΕΦ: Με καμία έννοια, το κατάλαβες;

ΜΟ: Άφησέ με να μιλήσω. Υποθέτω ότι άθελά του μας τράβηξε στο πεδίο του. Άθελά του.

ΖΕΦ: Ποιο πεδίο του; Γιατί ειδικά ο Άβος, έστω και άθελά του; Γιατί εκείνος, και όχι εσύ και το Πείραμα;

ΜΟ: Το Πείραμα δεν έχει καμία σχέση με όλο αυτό.

ΖΕΦ: Αυτό το λες εσύ.

ΜΟ: Είναι η αλήθεια. Αντιθέτως, ο Άβος –

ΖΕΦ: Θα σταματήσεις με τον Άβος;

ΜΟ: Ο Άβος είναι φαινομενικά ατάραχος. Και λέω «φαινομενικά» γιατί ο ίδιος μπορεί να είναι ενεργός στο πεδίο αντιστροφής του. Εκεί δηλαδή όπου υποθέτω ότι μας έχει τραβήξει.

Μπορεί να το ζει διαφορετικά όλο αυτό.

ΖΕΦ: (Με αγανάκτηση.) Δεν το πιστεύω αυτό.

ΜΟ: Μπορεί να το ζει διαφορετικά, το καταλαβαίνεις αυτό που σου λέω;

ΖΕΦ: Δεν το πιστεύω ότι τον παρουσιάζεις σαν κάποιο φρικτό τέρας.

ΜΟ: Ποιο τέρας; Ποιος μίλησε για τέρατα;

ΖΕΦ: Τι θα πει «να το ζει διαφορετικά», Μο;

ΜΟ: Θα πει πως ίσως βρισκόμαστε στο μυαλό του, και γι' αυτό δεν τον βλέπουμε στη σωστή του διάσταση.

ΖΕΦ: Μα τι λες; Στο μυαλό του;

ΜΟ: Ναι, Ζεφ. Στο μυαλό του.

ΖΕΦ: Μα πώς δεν τον βλέπουμε; Τον βλέπουμε. Είναι μαζί μας.

ΜΟ: Σου μιλάω για τη θεωρία του διανοητικού μαγνητισμού. Ενδεχομένως ο Άβος μάς έχει ρουφήξει μέσα στο μυαλό του. Μπορεί να μην το αντιλαμβάνεται ο ίδιος, αλλά ενδέχεται να συμβαίνει.

ΖΕΦ: Τίποτα από όσα λες δεν ευσταθεί.

ΜΟ: Δοκίμασε να του μιλήσεις. (Παύση.) Γιατί δεν δοκιμάζεις να του μιλήσεις;

ΖΕΦ: Δεν θα αποδείξει κάτι αυτό.

ΜΟ: Αφού δεν αποδεικνύει κάτι, γιατί δεν το κάνεις; Τι έχεις να χάσεις;

ΖΕΦ: Δεν έχει νόημα να κάνω κάτι τέτοιο.

ΜΟ: Γιατί; (Παύση.) Απάντησέ μου: γιατί;

ΖΕΦ: Γιατί αν δεν μου απαντήσει –

ΜΟ: (Τη διακόπτει.) Δεν θα σου απαντήσει.

ΖΕΦ: Δεν είναι σίγουρο ότι δεν θα μου απαντήσει.

ΜΟ: Δοκίμασε λοιπόν. (Παύση. Ο Μο περιμένει κοιτώντας πά-
ντα τη Ζεφ.)

ΖΕΦ: (Διστακτικά.) Άβος...

(Ο Άβος σηκώνεται απότομα από τη θέση του. Παίρνει το λά-
πτοπ και μπαίνει στη μεγάλη, άδεια ντουλάπα.)

10.

ΖΕΦ: Άβος...

ΜΟ: Όπως βλέπεις –

ΖΕΦ: (Επιθετικά.) Πάψε. Δες τι του έκανες. Αντιλαμβάνεσαι πώς τον έκανες να νιώσει με τις θεωρίες σου;

ΜΟ: Δεν νομίζω πως συμβαίνει αυτό που φαντάζεσαι.

ΖΕΦ: Δεν φαντάζομαι τίποτα. Το είδαμε κι οι δυο με τα μάτια μας. Σηκώθηκε κι έφυγε. Κρύφτηκε στην ντουλάπα για να μην ακούει τις προσβολές σου.

ΜΟ: Δεν νομίζω πως άκουσε ό,τι είπα.

ΖΕΦ: Τον προσέβαλες, το καταλαβαίνεις;

ΜΟ: Δεν άκουσε τίποτα.

ΖΕΦ: Και βέβαια άκουσε. Πώς είναι δυνατόν να μην άκουσε;

ΜΟ: Ζεφ...

ΖΕΦ: Τα πάντα.

ΜΟ: Εν πάση περιπτώσει...

ΖΕΦ: Πήγαινε να του ζητήσεις συγγνώμη.

ΜΟ: Μακάρι να ήταν τόσο απλό.

ΖΕΦ: Πήγαινε κοντά του και ζήτησέ του συγγνώμη.

ΜΟ: Δεν έχει νόημα.

ΖΕΦ: Ακούς τι σου λέω; Είναι ο γιος σου.

ΜΟ: Κι εγώ σου λέω πως δεν έχει νόημα να του ζητήσω συγγνώμη.

ΖΕΦ: Δεν έπρεπε να σε αφήσω να το κάνεις.

ΜΟ: Σου εξήγησα τη σκέψη μου όσο πιο απλά μπορούσα.

ΖΕΦ: Ήταν λάθος σου.

ΜΟ: Δεν μπορώ να σκεφτώ κάτι άλλο ως εναλλακτική εξήγηση αυτή τη στιγμή.

ΖΕΦ: Δεν υπάρχει περίπτωση να είναι ο Άβος η αιτία αυτής της κατάστασης. Είναι γελοίο αυτό που σκέφτηκες...

ΜΟ: Και όσο περισσότερο το σκέφτομαι, τόσο πιστεύω ότι δεν μπορεί να υπάρχει άλλη εξήγηση.

ΖΕΦ: *(Τον διακόπτει.)* Δεν καταλαβαίνω γιατί κάθομαι και σε ακούω. Πίστευε ό,τι θέλεις. Θα του μιλήσω εγώ. Θα του εξηγήσω πως τίποτα από όσα είπες δεν ευσταθεί. Και, φυσικά, δεν εννοούσες τίποτα από όσα είπες. *(Καθώς μιλάει, κατευθύνεται προς την κλειστή ντουλάπα. Ανοίγει τα φύλλα. Ο Άβος δεν φαίνεται να είναι πουθενά. Το μόνο που υπάρχει μέσα στην ντουλάπα είναι μερικές αδειανές κρεμάστρες και το λάπτοπ.)* ΑΒΟΣ; ΑΒΟΣ;

ΜΟ: (Πλησιάζει τη Ζεφ.) Τι συμβαίνει;

ΖΕΦ: (Με τρεμάμενη φωνή.) Ο Άβος εξαφανίστηκε.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

11.

(Ο Μο στέκεται μπροστά στην άδεια ντουλάπα, πίσω από τη Ζεφ. Ακολουθεί πίσω του η Αστραία.)

ΜΟ: (Διστακτικά.) Άβος...

ΖΕΦ: Πού πήγε;

ΜΟ: Άβος...

ΖΕΦ: Μα πού είναι;

ΜΟ: Δεν είναι πουθενά.

ΖΕΦ: Μα αφού μπήκε στην ντουλάπα.

ΜΟ: (Δυνατά.) Άβος; Άβος;

ΖΕΦ: Δεν μπορεί να βγήκε χωρίς να τον καταλάβουμε.

ΜΟ: Άβος...

ΖΕΦ: (Ψάχνοντας.) Άβος, πού είσαι; Πού πήγε;

ΜΟ: (Ψάχνοντας.) ΑΒΟΣ...

ΖΕΦ: (Με μεγάλη ένταση.) Πού πήγε, Μο; Τι του έκανες;

ΜΟ: Δεν είναι πουθενά...

ΖΕΦ: Πώς είναι δυνατόν; Τι θα πει «πουθενά»;

ΜΟ: Δεν είναι πουθενά.

ΖΕΦ: Άβος, βγες έξω. Πού είσαι, Άβος;

ΜΟ: Αυτό που υποφιαζόμουν...

ΖΕΦ: Δεν μπορεί. Κάπου θα έχει κρυφτεί.

ΜΟ: Θα τον βλέπαμε, αν είχε βγει από την ντουλάπα. Θα τον είχαμε δει.

ΖΕΦ: ΤΟΤΕ, ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ;

ΜΟ: Σου ξαναλέω, δεν είναι πουθενά. (Εξακολουθούν να ψάχνουν όλη τη σουίτα, δοκιμάζουν να ανοίξουν τις πόρτες, που όμως δεν ανοίγουν.)

ΖΕΦ: Υποτίθεται πως έχουμε εγκλωβιστεί εδώ μέσα...

ΜΟ: Εδώ μέσα...

ΖΕΦ: Δεν μπορεί να έχει πάει κάπου...

ΜΟ: Δεν είναι πουθενά. Το καταλαβαίνεις αυτό; Πουθενά.

ΖΕΦ: Ας ψάξουμε καλύτερα... Συνέχισε να ψάχνεις...

ΜΟ: Δεν θα τον βρούμε, όσο κι αν ψάξουμε...

ΖΕΦ: Δεν είναι δυνατόν να βγήκε έξω. Αν βγήκε από εδώ μέσα –

ΜΟ: ΔΕΝ ΒΓΗΚΕ ΑΠΟ ΕΔΩ ΜΕΣΑ.

ΖΕΦ: (Παύση.) Τι θες να πεις; (Παύση. Φωνάζοντας.) Άβος, βγες έξω. Δεν είναι ώρα για αστεία, Άβος. Δεν φτάνουν όλα

όσα έγιναν σήμερα... (Κοιτώντας ψηλά, στο κενό.) ΒΓΕΣ
ΕΞΩ.

ΜΟ: Δεν θα τον βρούμε.

ΖΕΦ: Αν δεν είναι μέσα στη σουίτα, σημαίνει πως βγήκε έξω.

ΜΟ: Δεν θα τον βρούμε.

ΖΕΦ: Αστραία; Μήπως τον είδες εσύ;

ΜΟ: Θα τον είχαμε δει κι εμείς.

ΖΕΦ: Ίσως όχι. Ήμασταν και οι δυο εκτός αυτού...

ΜΟ: Θα τον είχαμε δει. Δεν είναι κανένα μωρό να μπουσου-
λήσει.

ΖΕΦ: Αστραία;

ΜΟ: Αστραία, τον είδες να βγαίνει;

ΑΣΤΡΑΙΑ: (Μονολογώντας.) Να βγαίνει, να βγαίνει...

ΜΟ: Αστραία... Τον είδες; Πες μου, τον είδες;

ΑΣΤΡΑΙΑ: Ναι...

ΜΟ: Τον είδες;

ΖΕΦ: Έλα, Αστραία... Πες μας...

ΑΣΤΡΑΙΑ: (Μονολογώντας ψιθυριστά.) Είμαστε μέσα σε κύ-
κλο σκοτεινό.

ΜΟ: Δεν έχει νόημα...

ΖΕΦ: Είδες πού πήγε ο Άβος;

ΑΣΤΡΑΙΑ: Να, να, εκεί...

ΖΕΦ: Πού εκεί;

ΑΣΤΡΑΙΑ: Το πλήθος κυνηγά και φάχνει... Το Φάντασμα...

ΖΕΦ: Αστροαία, είδες τον αδελφό σου;

ΑΣΤΡΑΙΑ: Χωρίς να το αδράχνει...

ΜΟ: Δεν έχει νόημα αυτό που γίνεται.

ΑΣΤΡΑΙΑ: Παραφροσύνη...

ΖΕΦ: Ναι, Αστροαία. Μας τα είπες αυτά. Πες μου τώρα, τον είδες;

ΑΣΤΡΑΙΑ: (Παράλληλα με τη Ζεφ.) Και ντροπή...

ΖΕΦ: (Επιτακτικά.) Αστροαία, απάντησέ μου...

ΑΣΤΡΑΙΑ: Εδώ... Όλο εδώ...

ΖΕΦ: Πες μου. Τον είδες; Τον είδες να βγαίνει; Τον είδες;

ΜΟ: Αστροαία, πήγαινε να ξαπλώσεις. (Στη Ζεφ.) Δεν βλέπεις πως δεν είναι καλά;

ΑΣΤΡΑΙΑ: Του έργου η πλοκή...

ΖΕΦ: Σταμάτα επιτέλους... Τον είδες ή δεν τον είδες; Απάντησέ μου.... (Πιάνει την Αστροαία και την τραντάζει.)

ΑΣΤΡΑΙΑ: Ποιος είναι... Ποιος... Για ποιον...

ΜΟ: (Στη Ζεφ.) Άφησέ την, δεν είναι σε θέση να μιλήσει.
Αστραία, πήγαινε να ξαπλώσεις. (Η Αστραία υπακούει.)

ΖΕΦ: Δεν είναι τώρα η ώρα, Μο, για να ξαπλώσει. Πρέπει να μάθουμε τι έγινε, τι συμβαίνει. Πρέπει να βρούμε τον Άβος. Όλοι μαζί να προσπαθήσουμε να βρούμε τον Άβος. Δεν θα φύγουμε από εδώ. Δεν θα φύγουμε, αν δεν τον βρω. (Η Ζεφ εξακολουθεί να ψάχνει τη σουίτα, ενώ ο Μο παίρνει το λάπτοπ του Άβος από την ντουλάπα και κάθεται στον καναπέ.)



ΖΕΦ: Τι κάνεις τώρα;

ΜΟ: Ίσως αν δω τι έκανε πριν εξαφανιστεί...

ΖΕΦ: Δεν νομίζω ότι θα βοηθήσει σε κάτι.

ΜΟ: Σκέφεις κάνω.

ΖΕΦ: Σκέφεις...

ΜΟ: Δεν έχει ήχο... Πώς...

ΖΕΦ: Δεν με απασχολεί αν έχει ήχο το λάμποπ...

ΜΟ: Και πράγματι δεν έχουμε ίντερνετ... Τίποτα...

ΖΕΦ: Σ' το είπα... Τι θα κάνουμε, Μο; (*Κρύβει το πρόσωπό της με τα χέρια της.*)

ΜΟ: Θα τον βρούμε...

ΖΕΦ: (*Προσπαθώντας να αναθαρρήσει.*) Ναι... Φυσικά και θα τον βρούμε... Δεν γίνεται αλλιώς... Θα τον βρούμε... Και θα βγούμε από εδώ... Δεν είναι δυνατόν να μείνουμε εδώ για πάντα... (*Η Ζεφ σηκώνεται και ανοίγει το φυγείο. Μηχανικά.*) Αστραία, θέλεις σοκολάτα; Μο; Θέλεις να πεις κάτι; (*Παύση. Ο Μο είναι*

απορροφημένος στον υπολογιστή. Η Ζεφ βάζει ένα ποτήρι κρασί.)

ΜΟ: (Με έκπληξη.) Τι...

ΖΕΦ: Μο; Θέλεις ένα ποτό;

ΜΟ: Τι είναι αυτό;

ΖΕΦ: Να σου βάλω να πιεις κάτι...

ΜΟ: (Στην οθόνη.) Ποιος είναι; Ναι; Ναι; Με ακούς; Ζεφ, πού είναι τα ακουστικά;

ΖΕΦ: Δεν ξέρω... Στην ντουλάπα;

ΜΟ: (Στην οθόνη.) Μη φεύγεις. Ζεφ, φέρε μου τα ακουστικά.

ΖΕΦ: Δεν φεύγω...

ΜΟ: Ζεφ, τα ακουστικά.

ΖΕΦ: (Ψάχνοντας στην ντουλάπα.) Πού είναι;

ΜΟ: Γρήγορα...

ΖΕΦ: Α, να, εδώ.

ΜΟ: Γρήγορα, Ζεφ.

ΖΕΦ: Τι είναι;

ΜΟ: (Ο Μο φοράει τα ακουστικά με το μικρόφωνο.) Ναι; Με ακούς;

ΖΕΦ: Μα σε ποιον μιλάς; Έχουμε τελικά ίντερνετ;

ΜΟ: (Στην οθόνη.) Με ακούς; Ναι; Ναι;

ΖΕΦ: Μο; Συνδεθήκαμε; Έχουμε ίντερνετ;

ΜΟ: Μη φεύγεις. Με ακούς;

ΖΕΦ: Ποιος είναι;

ΜΟ: Πες μου, με ακούς;

ΖΕΦ: Σε αυτή τη σκιά μιλάς;

ΜΟ: Με ακούς;

ΖΕΦ: Σε ποιον μιλάς;

ΜΟ: (Στη Ζεφ.) Δεν σου φαίνεται...

ΖΕΦ: Σε ποιον νομίζεις ότι μιλάς;

ΜΟ: Δεν είναι...

ΖΕΦ: Όχι...

ΜΟ: Κοίτα...

ΖΕΦ: Ποιος πιστεύεις ότι είναι...

ΜΟ: Εσύ ποιος πιστεύεις ότι είναι...

ΖΕΦ: Δεν ξέρω... Δεν μπορώ να καταλάβω...

ΜΟ: Κοίταξε καλύτερα... Νομίζω πως είναι αυτός... Δεν είμαι σίγουρος...

ΖΕΦ: (Με λυγμό στη φωνή της.) Δεν είναι δυνατόν.

ΜΟ: (Εξακολουθεί να είναι στραμμένος προς την οθόνη.)
Ναι; Ναι; Με ακούς;

ΖΕΦ: Μοιάζει να μας κοιτάζει.

ΜΟ: Μη φεύγεις...

ΖΕΦ: (Με σπασμένη φωνή.) Λες να μας βλέπει; Πώς είναι δυνατόν;

ΜΟ: Ναι; Ναι;

ΖΕΦ: Σου μιλάει; Τι σου λέει;

ΜΟ: Άβος; Άβος...

ΖΕΦ: Δεν μπορεί, Μο. Δεν είναι αυτός ο Άβος. Μια σκιά είναι...

ΜΟ: Αυτός είναι...

ΖΕΦ: Αυτό το πράγμα στην οθόνη είναι ένα περίγραμμα.
Μια σκιά...

ΜΟ: Αυτός είναι. Κοίτα.

ΖΕΦ: Δεν ξέρω... Όχι...

ΜΟ: Αυτός είναι. Άβος; Με ακούς;

ΖΕΦ: Σου μιλάει;

ΜΟ: Άβος;

ΖΕΦ: Τι σου λέει;

ΜΟ: Τίποτα. Μοιάζει να μην με ακούει...

ΖΕΦ: Δεν είναι αυτός...

ΜΟ: Ποιος είναι; Κοίταξέ τον...

ΖΕΦ: Μπορεί να είναι ο χαρακτήρας του στο *The Dawn*,
πώς το λένε το παιχνίδι...

ΜΟ: *The Other Dawn*...

ΖΕΦ: Ναι, ο εικονικός του εαυτός. Δεν μπορεί;

ΜΟ: Δεν ξέρω...

ΖΕΦ: Βγάλε τα ακουστικά να ακούσουμε.

ΜΟ: Άβος; Εσύ είσαι; Αν με ακούς, κάνε μου ένα νόημα,
σήκωσε το χέρι.

ΖΕΦ: Σβήνει...

ΜΟ: Άβος, μη φεύγεις.

ΖΕΦ: Δώσε σε μένα τα ακουστικά.

ΜΟ: Άβος...

ΖΕΦ: Δώσ' τα μου, θα φύγει.

ΜΟ: Άβος; Μίλησέ μου, αγόρι μου...

ΖΕΦ: Δώσ' τα μου, δεν έχουμε χρόνο.

ΜΟ: Πώς βρέθηκες εκεί;

ΖΕΦ: Σβήνει...

ΜΟ: Μπορείς να με ακούσεις;

ΖΕΦ: Τουλάχιστον δώσε μου την ευκαιρία να δοκιμάσω κι εγώ.

ΜΟ: Αν δεν ακούει εμένα, γιατί να ακούσει εσένα;

ΖΕΦ: Μπορεί να θέλει να μιλήσει σε μένα.

ΜΟ: Γιατί να θέλει να μιλήσει σε σένα;

ΖΕΦ: Αφού βλέπεις ότι δεν σου μιλάει.

ΜΟ: Μπορεί να μην μας ακούει.

ΖΕΦ: Γιατί το διακινδυνεύεις; Άσε με να δοκιμάσω. Βγάλε τα ακουστικά.

ΜΟ: Δεν μας ακούει.

ΖΕΦ: Βγάλε τα ακουστικά. Βγάλ' τα, να δοκιμάσουμε χωρίς τα ακουστικά.

ΜΟ: Δεν έχει ήχο χωρίς τα ακουστικά. Άβος; Άβος;

ΖΕΦ: Δώσ' τα μου τότε. Δεν σου μιλάει. Σου μιλάει;

ΜΟ: Άβος;

ΖΕΦ: Έσβησε. Χάθηκε.

ΜΟ: Άβος;

ΖΕΦ: Χάθηκε. Αν είχα δοκιμάσει, μπορεί και να –

ΜΟ: Να 'τος. Να 'τος, εδώ είναι.

ΖΕΦ: Δώσε μου να δοκιμάσω πριν χαθεί.

ΜΟ: (Απεγνωσμένα.) Άβος, μίλησέ μου...

ΖΕΦ: Μο, πρέπει να μου δώσεις τα ακουστικά.

(Ο Μο, παραιτημένος, δίνει τα ακουστικά στη Ζεφ.)

(Ο Μο και η Ζεφ σκυμμένοι στο λάπτοπ.)

ΖΕΦ: Άβος; Με ακούς, καλέ μου; (Παύση.) Ναι; Ναι;

ΜΟ: Σε ακούει;

ΖΕΦ: Άβος, με ακούς; Ναι;

ΜΟ: Ορίστε...

ΖΕΦ: Άβος... (Παύση.)

ΜΟ: (Ειρωνικά.) Τι σου λέει;

ΖΕΦ: Τίποτα... Μοιάζει να μην ακούει τίποτα...

ΜΟ: Είδες;

ΖΕΦ: Άβος; Εσύ είσαι; Μπορώ να σε βοηθήσω; Θα μείνω εδώ όση ώρα θέλεις. Θα μείνω εδώ για πάντα. Πες μου αν με ακούς... Πες μου... (Παύση.) Κι εγώ...

ΜΟ: Σου μιλάει;

ΖΕΦ: Κι εγώ... Κι εγώ...

ΜΟ: Τι σου λέει; Δώσ' μου τον. (Η Ζεφ αγνοεί τον Μο.)

ΖΕΦ: Εκεί;

ΜΟ: Μα τι σου λέει επιτέλους; Αυτός είναι; Σου μιλάει;

ΖΕΦ: Πώς; Κατάλαβες πώς;

ΜΟ: Ζεφ, δεν είναι σωστό αυτό.

ΖΕΦ: Για ποιο λόγο;

ΜΟ: Ζεφ, δεν βοηθάμε έτσι. Πες μου τι σου λέει.

ΖΕΦ: Ποιον; Ποιον να ρωτήσω;

ΜΟ: Πρέπει να μάθω κι εγώ τι σου λέει. Πώς θα βοηθήσω;

ΖΕΦ: (Χαμηλόφωνα.) Μισό λεπτό, Μο. Προσπαθώ να τον ακούσω...

ΜΟ: Τι σου λέει;

ΖΕΦ: Καταλαβαίνω... (Παύση.) Όχι, όχι, καταλαβαίνω. (Ο Μο δυσανασχετεί.) Ναι... Ναι... Ναι, σε ακούω... Δεν θα γυρίσεις... (Παύση.) Ναι... Ναι... Καταλαβαίνω. Όχι, καταλαβαίνω. Είμαι σίγουρη, όμως, πως αν επιστρέφεις... (Παύση.) Έχεις τη δυνατότητα να επιστρέφεις; Ναι, να επιστρέφεις. (Παύση. Χαμηλόφωνα.) Ναι, καταλαβαίνω. Θα μπορούσα όμως;

ΜΟ: Ζεφ; Τι σου λέει; Είναι καλά;

ΖΕΦ: (Στην οθόνη.) Νομίζω... Εντάξει, εντάξει... Μη φεύγεις... Δεν θα του πω. Θα μπορούσα; Θέλεις να μιλήσουμε για κάτι άλλο; Νιώθω πως, αν επιστρέφεις, θα λυθούν όλα. Ίσως γι' αυτό συνέβη αυτό που συνέβη. Νιώθω πως, αν επιστρέφεις, θα ανοίξουν οι πόρτες. Εντάξει, εντάξει, συμφωνώ. Έτσι είναι... Σ' το υπόσχομαι...

ΜΟ: (Παράλληλα με τη Ζεφ.) Τι νομίζεις; Σε ποιον; Σε μένα; Σε μένα δεν θα πεις; Τι δεν θα πεις; Δεν είναι σοβαρά πράγματα αυτά, Ζεφ. Απαιτώ να μου πεις αμέσως τι συμβαίνει. Δώσε μου τα ακουστικά, θα του μιλήσω εγώ. (Η Ζεφ κάνει νόημα στον Μο να σταματήσει.)

ΖΕΦ: Το λόγο... Το λόγο μόνο. (Παύση.) Εγώ... Ναι, σε ακούω... Ναι... Ναι...

ΜΟ: Μα τι σου λέει επιτέλους; Τι συμβαίνει;

ΖΕΦ: «Δεν θα επιστρέφω ποτέ.» (Παύση. Η έκφραση της Ζεφ αλλάζει. Σταδιακά χλομιάζει και το πρόσωπό της σκληραίνει σε μια παγερή έκφραση.)

ΜΟ: Τι συμβαίνει; Τι έπαθε; Βγάλε τα ακουστικά, να του μιλήσω κι εγώ. Τι σου λέει;

ΖΕΦ: Πρώτα; Πρώτα; Τι λες...

ΜΟ: Πρώτα...

ΖΕΦ: «Πρώτα ξεκίνησε με την πλαστελίνη»; Ποιος ξεκίνησε με την πλαστελίνη;

ΜΟ: Ποια πλαστελίνη; Τι σου λέει;

ΖΕΦ: Ποιος ξεκίνησε με την πλαστελίνη, παιδί μου;

ΜΟ: Μα για πλαστελίνες σού μιλάει;

ΖΕΦ: Ο Μο; Με την πλαστελίνη; Ποια πλαστελίνη;

ΜΟ: Μα τι σου λέει; Τι συμβαίνει επιτέλους;

ΖΕΦ: Τι θα πει ότι τουλάχιστον αυτό θυμάσαι; Τι θυμάσαι; Ότι ξεκίνησε με την πλαστελίνη... Τι ξεκίνησε με την πλαστελίνη; (Ο Μο δυσανασχετεί και παραιτείται.) Μετά; Ποια φρούτα του διαβόλου; Πού τα έβαξε; Πού έβαξε τα λαστιχένια φρούτα του διαβόλου; Δάχτυλα και φρούτα του διαβόλου; (Παύση.) Τάιζε; Τι τάιζε; Ποιον τάιζε; Έτσι έλεγε; Πως τάιζε; Πως επέστρεφε; Πως επιστρέφατε μαζί στον εαυτό του... (Χαμηλόφωνα.) Πίσω στον εαυτό του... Πίσω...

ΜΟ: Μα τι λες τέλος πάντων...

ΖΕΦ: (Η ένταση της φωνής της σταδιακά δυναμώνει.) Και μετά; Τι συνέχισε; Πού ξανά; Πότε; Πότε μιλούσε για αρχή και τέλος; Για ποια αντικατάσταση, για ποια συνέχεια; Καμία... Καμία... Εγώ, εγώ... Πού ήμουν εγώ; Έτσι μιλούσε; Πότε; Για αρχή και τέλος; Για μια στιγμή; Πότε, Άβος; Πότε; Πού; Εγώ, εγώ... Ναι, ναι, υποσχέθηκα. Ξεκίνησε με την πλαστελίνη και συνέχισε με τον... Συνέχισε, συνέχισε, συνέχιζε... Τι λες; Τι λες; ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ... ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΜΟΥ ΛΕΣ ΤΕΤΟΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ... ΟΧΙ, ΟΧΙ ΑΛΛΟ, ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ. ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ, ΣΟΥ ΛΕΩ, ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ.

ΜΟ: Δώσ' μου τον.

ΖΕΦ: (Κλαίγοντας.) Δεν μπορώ.

ΜΟ: Δώσ' μου τον.

ΖΕΦ: Σταμάτησέ το.

ΜΟ: Δώσε μου τον Άβος.

ΖΕΦ: Σταμάτησέ το, σου λέω. Σε παρακαλώ. Όχι. Όχι. Ναι.

Ναι... Υποσχέθηκα. (Ο Μο επιχειρεί να πάρει τα ακουστικά από τη Ζεφ. Ψιθυριστά.) Μπήκε μέσα σου;

ΜΟ: Μα τι είναι αυτά που λες τέλος πάντων;

ΖΕΦ: Μπήκε μέσα σου με όλους τους τρόπους; Τι λες;

ΜΟ: Ζεφ, απαιτώ να μιλήσω με τον Άβος τώρα.

ΖΕΦ: Εσύ... Εσύ... Εκείνος... Ο Μο... Ο Μο...

ΜΟ: (Παράλληλα με τη Ζεφ.) Δώσε μου τα ακουστικά αυτή τη στιγμή.

ΖΕΦ: ΠΟΤΕ. ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΠΑΨΕ. ΠΟΤΕ. ΠΑΝΤΑ. ΠΑΝΤΑ.

ΜΟ: Σταμάτα να φωνάζεις. Θα μου πεις επιτέλους τι σου λέει;

ΖΕΦ: (Στον Μο. Ορμώντας κατά πάνω του για να τον χτυπήσει.) ΤΟΝ ΒΙΑΖΕΣ... ΤΟΝ ΒΙΑΖΕΣ... ΒΙΑΖΕΣ ΤΟΝ ΑΒΟΣ... ΤΟΝ ΑΒΟΣ...

ΜΟ: (Προσπαθώντας να την αποφύγει. Φωνάζοντας.) Είσαι τρελή. Είσαι άρρωστη.

ΖΕΦ: ΤΟ ΑΡΝΕΙΣΑΙ; (Πάυση.) ΣΕ ΡΩΤΑΩ, ΤΟ ΑΡΝΕΙΣΑΙ;

ΜΟ: Είσαι τρελή. Αυτό που κάνεις είναι χυδαίο.

ΖΕΦ: ΣΕ ΡΩΤΑΩ. ΠΕΣ ΜΟΥ, ΣΕ ΡΩΤΑΩ, ΤΟ ΑΡΝΕΙΣΑΙ;

ΜΟ: (Με αυξανόμενη ένταση.) Πόσο γελοίο είναι αυτό που κάνεις.

ΖΕΦ: (Τον διακόπτει.) Δεν μπορείς να το αρνηθείς.

ΜΟ: Τι είναι τώρα αυτό; Η απάντησή σου επειδή τους φανέρωσα πως ήθελες να κάνεις έκτρωση; Αυτό είναι;

ΖΕΦ: Δεν μπορείς.

ΜΟ: Αυτό είναι.

ΖΕΦ: Δεν το αρνείσαι...

ΜΟ: Χυδαιότητες μπροστά στην κόρη σου...

ΖΕΦ: Κοίταξέ με και πες μου ότι το αρνείσαι. Κοίταξέ με.

ΜΟ: Φτηνές χυδαιότητες... Ντροπή...

ΖΕΦ: (Φωνάζοντας, σε έξαλλη κατάσταση.) ΔΕΝ ΤΟ ΑΡ-
ΝΕΙΣΑΙ.

ΜΟ: (Φωνάζοντας.) Φυσικά και το αρνούμαι.

ΖΕΦ: Ναι, ε; Από το μυαλό του τα έβγαλε όλα; ΑΠΟ ΤΟ
ΜΥΑΛΟ ΤΟΥ;

ΜΟ: Ποιος;

ΖΕΦ: Τα επινόησε; Είναι δυνατόν να τα επινόησε;

ΜΟ: Ποιος να τα επινόησε;

ΖΕΦ: Πώς θα μπορούσε;

ΜΟ: (Φωνάζοντας.) Ποιος να τα επινόησε; Σε ρωτάω.

ΖΕΦ: (Ψυχρά.) Ο Άβος.

ΜΟ: (Φωνάζοντας.) ΠΟΙΟΣ ΑΒΟΣ;

ΖΕΦ: Ο γιος σου...

ΜΟ: Πάψε πια. Είναι αρρωστημένο αυτό που κάνεις.

ΖΕΦ: Δεν μου απαντάς. Απάντησέ μου. Απάντησέ μου.

ΜΟ: Έχεις υπερβεί κάθε όριο, είσαι άρρωστη.

ΖΕΦ: Τα φαντάστηκε όλα αυτά; Τολμάς να λες ότι τα φαντά-
στηκε;

ΜΟ: Δεν το πιστεύω ότι είσαι τόσο άρρωστη...

ΖΕΦ: Εγώ; Εγώ είμαι άρρωστη, ανώμαλε;

ΜΟ: Δεν δίστασες να εκμεταλλευτείς τα ίδια σου τα παιδιά –

ΖΕΦ: (Τον διακόπτει, σε έξαλλη κατάσταση.) ΕΓΩ, ΠΑΙΔΕ-
ΡΑΣΤΗ; ΕΓΩ ΤΟΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΤΗΚΑ;

ΜΟ: Πού είναι τώρα ο Άβος; Πού είναι;

ΖΕΦ: ΒΙΑΣΤΗ...

ΜΟ: Πού είναι; Σε ρωτάω. Πού είναι;

ΖΕΦ: ΑΙΜΟΜΙΚΤΗ, ΑΝΩΜΑΛΕ...

ΜΟ: Πού είναι ο Άβος, Ζεφ;

ΖΕΦ: ΤΙ ΤΟΝ ΘΕΛΕΙΣ; ΤΙ ΤΟΝ ΘΕΣ, ΠΑΙΔΕΡΑΣΤΗ;

ΜΟ: Έπαψε ξαφνικά να μιλάει; Εξαφανίστηκε;

ΖΕΦ: ΒΙΑΣΤΗ... ΑΝΩΜΑΛΕ...

ΜΟ: Πες μου, λοιπόν, έπαψε πλέον να μιλάει;

ΖΕΦ: (Απειλητικά.) Θα σαπίσεις στη φυλακή όταν βγούμε από
εδώ.

ΜΟ: Τελείωσες με το παιχνιδάκι σου και έπαψε να μιλάει;

ΖΕΦ: Θα λιώσεις.

ΜΟ: Έτσι σε βόλεψε;

ΖΕΦ: Σ' το ορκίζομαι. Θα λιώσεις, ανώμαλε.

ΜΟ: Δεν απαντάς; Δεν απαντάς, ε;

ΖΕΦ: Ξέρεις τι κάνουν στους παιδεραστές στη φυλακή;

ΜΟ: Πάψε πια...

ΖΕΦ: ΞΕΡΕΙΣ, ΑΝΩΜΑΛΕ;

ΜΟ: (Πλησιάζοντας τη Ζεφ.) Δώσε μου τα ακουστικά.

ΖΕΦ: (Απειλητικά.) Ξέρεις τι τους κάνουν;

ΜΟ: Δώσε μου τα ακουστικά.

ΖΕΦ: Θα σε γαμήσουν μέχρι να λιώσεις.

ΜΟ: Δώσε μου τα ακουστικά, γαμώτο.

ΖΕΦ: Σ' το ορκίζομαι. ΜΕΧΡΙ ΝΑ ΛΙΩΣΕΙΣ.

ΜΟ: Δώσ' μου τα, δώσ' μου τα, γαμώ το μυαλό σου. (Ο Μο προσπαθεί να πάρει τα ακουστικά από τη Ζεφ. Η Ζεφ αντιστέχεται.)

ΖΕΦ: (Τρομοκρατημένη.) ΜΗ! ΘΑ ΦΥΓΕΙ, ΘΑ ΦΥΓΕΙ. ΘΑ ΧΑΘΕΙ, ΣΟΥ ΛΕΩ. Θα χαθεί...

ΜΟ: (Παράλληλα με τη Ζεφ.) Δώσε μου τα ακουστικά, δώσ' μου τα.

ΖΕΦ: Άφησέ με. Άφησέ με, παιδεραστή, ανώμαλε... Θα τον σκοτώσεις.

ΜΟ: (Ο Μο κάνει λίγα βήματα πίσω.) Ποιον θα σκοτώσω; Τι θα σκοτώσω;

ΖΕΦ: Μην πλησιάζεις. Μην πλησιάζεις, σου λέω. Θα το σπάσω. Θα σπάσω το λάπτοπ.

ΜΟ: Θα σπάσεις το λάπτοπ;

ΖΕΦ: Θα το σπάσω. Σ' το ορκίζομαι ότι θα το σπάσω.

ΜΟ: Και ο Άβος; Τι θα γίνει ο Άβος;

ΖΕΦ: Δεν θα σε αφήσω να τον σκοτώσεις.

ΜΟ: Να τον σκοτώσω;

ΖΕΦ: Ναι. Να τον σκοτώσεις.

ΜΟ: Πόσο σε βολεύει όλο αυτό...

ΖΕΦ: Δεν θα σε αφήσω να τον σκοτώσεις, το ακούς;

ΜΟ: Για πες μου, πώς ακριβώς θα τον σκοτώσω;

ΖΕΦ: Δεν θα του κάνεις κακό ποτέ ξανά. Του το υποσχέθηκα.

ΜΟ: Δώσε μου τα ακουστικά.

ΖΕΦ: Του το υποσχέθηκα...

ΜΟ: Δώσε μου τα ακουστικά.

ΖΕΦ: Μην τολμήσεις να με πλησιάσεις. Θα το σπάσω.

ΜΟ: Αν το σπάσεις, θα χαθεί.

ΖΕΦ: Ας χαθεί.

ΜΟ: Ας χαθεί, ε;

ΖΕΦ: Δεν θα τον πλησιάσεις ποτέ ξανά.

ΜΟ: Θα τον αφήσεις να χαθεί, ναι;

ΖΕΦ: Δεν θα τον αγγίζεις ποτέ ξανά.

ΜΟ: Σε προκαλώ.

ΖΕΦ: Σε πονάει, ε;

ΜΟ: Σε προκαλώ.

ΖΕΦ: Σε πονάει που δεν θα τον αγγίζεις ξανά, ανώμαλε.

ΜΟ: Σπάσ' το.

ΖΕΦ: Δεν έχει νόημα για σένα αν δεν μπορείς να τον αγγίζεις.
Κανένα νόημα.

ΜΟ: (Παύση.) Δεν έχει νόημα. Έχεις δίκιο. Κανένα νόημα.

ΖΕΦ: Είσαι ένας αρρωστημένος παιδεραστής.

ΜΟ: Είτε το σπάσεις είτε όχι, δεν έχει κανένα νόημα.

ΖΕΦ: Ζεις γι' αυτό. Ανασαίνεις.

ΜΟ: Ο Άβος έχει χαθεί.

ΖΕΦ: Ο Άβος είναι εκεί μέσα.

ΜΟ: (Ψυχρά και κοφτά.) Ποτέ δεν ήταν μέσα στον υπολογιστή.

ΖΕΦ: Μου μίλησε για σένα. Μας ακούει. Αυτή τη στιγμή μάς ακούει.

ΜΟ: Θέλησες να το πιστέψεις.

ΖΕΦ: Μου είπε πως έμπαινες μέσα του.

ΜΟ: Σ' το είπα και το πίστεψες. Θα πίστευες οτιδήποτε.

ΖΕΦ: Εδώ και χρόνια. Μέχρι και χθες. Μέχρι την παραμονή του ταξιδιού μας.

ΜΟ: Κι ύστερα έβγαλες όλη σου τη νοσηρότητα.

ΖΕΦ: Τη δική μου νοσηρότητα;

ΜΟ: (Εμφατικά.) Όλη σου την αισχύροτητα...

ΖΕΦ: Κάποτε θα το έκανες...

ΜΟ: Έγινες γελοία.

ΖΕΦ: Ως συνέχεια...

ΜΟ: Και συνεχίζεις...

ΖΕΦ: Ως συνέχεια...

ΜΟ: Ποια συνέχεια;

ΖΕΦ: Ως συνέχεια του δικού σου εφιάλτη...

ΜΟ: (*Παραιτημένος.*) Δεν παίρνω μέρος σε όλο αυτό.

ΖΕΦ: Του δικού σου ονείρου...

ΜΟ: Αρνούμαι να ακούσω άλλο τις χυδαιότητες σου.

ΖΕΦ: Δεν μπορείς να αρνηθείς τον εαυτό σου.

ΜΟ: Παραιτούμαι.

ΖΕΦ: Ούτε το παρελθόν. (*Παύση.*) Ούτε τα όνειρά σου.

ΜΟ: Πα-ραι-τού-μαι.

ΖΕΦ: Έγινες ο εφιάλτης σου. Έγινες αυτό που φοβόσουν.

ΜΟ: (*Ειρωνικά.*) Μου κάνεις ψυχανάλυση;

ΖΕΦ: Ο μεγάλος σου εφιάλτης.

ΜΟ: Πολύ ενδιαφέρον...

ΖΕΦ: Αυτό είσαι. Ο μεγάλος σου εφιάλτης.

ΜΟ: Μάλιστα...

ΖΕΦ: Ο πατέρας...

ΜΟ: Ποιος πατέρας;

ΖΕΦ: Έβλεπες στον ύπνο σου τον πατέρα. Ονειρευόσουν τον πατέρα.

ΜΟ: Κόφ' το...

ΖΕΦ: Τον ονειρευόσουν και ξυπνούσες με κομμένα γόνατα.

ΜΟ: Δεν σου έφτασαν οι προηγούμενες χυδαιότητες...

ΖΕΦ: Τον έβλεπες να κοιμάται δίπλα σου...

ΜΟ: Πάψε, σου λέω.

ΖΕΦ: Δίπλα σου... Τον έβλεπες να κοιμάται δίπλα σου...

ΜΟ: Ποτέ δεν τον είδα να κοιμάται δίπλα μου.

ΖΕΦ: Τον έβλεπες.

ΜΟ: Ποτέ δεν τον έβλεπα.

ΖΕΦ: Τον έβλεπες. Ξυπνούσες μέσα στο όνειρό σου. Τον ένιω-
θες να μυρίζει φως...

ΜΟ: Πάψε, Ζεφ.

ΖΕΦ: Να μυρίζει μαύρο φως...

ΜΟ: (Παραιτημένος.) Γιατί το κάνεις αυτό;

ΖΕΦ: Συνειδητοποιώ.

ΜΟ: Είναι ανήθικο αυτό που κάνεις. Θα σου αφαιρούσαν την
άδεια αν –

ΖΕΦ: (Τον διακόπτει.) Ποιοι θα μου αφαιρούσαν την άδεια;

ΜΟ: Θα σου αφαιρούσαν την άδεια...

ΖΕΦ: Είμαστε εκτός κόσμου. Κανείς δεν θα μου αφαιρέσει την άδεια...

ΜΟ: Είναι ανήθικο αυτό που κάνεις.

ΖΕΦ: Ξυπνούσες με το μέτωπο λουσμένο φως.

ΜΟ: Πρέπει να σταματήσεις τώρα...

ΖΕΦ: Το φως του, ο ιδρώτας σου.

ΜΟ: Τώρα... Με ακούς;

ΖΕΦ: Στο μέτωπό σου.

ΜΟ: Ήμουν παιδί...

ΖΕΦ: Σαν να είχατε ενωθεί. Έτσι έλεγες.

ΜΟ: Όλα τα παιδιά βλέπουν εφιάλτες...

ΖΕΦ: Σαν να είχατε ενωθεί. Και ήταν ο εφιάλτης σου αυτό.

ΜΟ: Παράλογους εφιάλτες...

ΖΕΦ: Και έπρεπε να γίνεις ο εφιάλτης σου.

ΜΟ: Παράλογους και χωρίς νόημα...

ΖΕΦ: Και έγινες. Έγινες ο εφιάλτης σου.

ΜΟ: Ποτέ δεν έγινα ο εφιάλτης μου...

ΖΕΦ: (Παύση. Η Ζεφ αλλάζει τόνο.) Ήταν αλήθεια μια προειδοποίηση, Μο;

ΜΟ: (Σαν να μην την ακούει.) Ποτέ δεν έγινα...

ΖΕΦ: Όταν ήμασταν φοιτητές. Όταν μου μίλησες για τον επι-
άλτη σου. Με προειδοποιούσες για κάτι, έτσι δεν είναι;

ΜΟ: Σε προειδοποιούσα;

ΖΕΦ: Τώρα το συνειδητοποιώ.

ΜΟ: Πώς σε προειδοποιούσα; Για τι πράγμα σε προειδοποι-
ούσα;

ΖΕΦ: Για όλο αυτό.

ΜΟ: Πότε θα σταματήσεις;

ΖΕΦ: Αν ήσουν ασθενής μου, θα είχε ενδιαφέρον.

ΜΟ: Δεν είμαι ασθενής σου, Ζεφ...

ΖΕΦ: Σίγουρα μια τέτοια περίπτωση θα είχε ενδιαφέρον.

ΜΟ: Δεν είμαι...

ΖΕΦ: Ιδίως όταν θα ξεπερνούσες το στάδιο της άρνησης.

ΜΟ: Πότε θα το σταματήσεις;

ΖΕΦ: Δεν το αντέχεις, αλλά το αποδέχεσαι.

ΜΟ: Φυσικά και το αντέχω.

ΖΕΦ: Το αποδέχεσαι ως πραγματικότητα.

ΜΟ: Φυσικά και δεν το αποδέχομαι.

ΖΕΦ: Έρχεσαι αντιμέτωπος με τον εφιάλτη σου.

ΜΟ: Αυτό που κάνεις είναι ανήθικο.

ΖΕΦ: Ας αφήσουμε την ηθική έξω από τη συζήτηση για λίγο.

ΜΟ: Πες μου πώς θα τελειώσει όλο αυτό.

ΖΕΦ: Ας μιλήσουμε για την αποδοχή των γεγονότων.

ΜΟ: Πες μου πώς θέλεις να τελειώσει.

ΖΕΦ: Δεν θα υπάρξει τέλος.

ΜΟ: Πες μου τι θέλεις...

ΖΕΦ: Δεν είναι αυτό το ζητούμενο.

ΜΟ: Ποιο είναι το ζητούμενο;

ΖΕΦ: Εσύ.

ΜΟ: Εγώ;

ΖΕΦ: Εσύ. Εσύ και ο πατέρας.

16.

ΜΟ: Θυμάσαι τον πατέρα;

ΖΕΦ: Όχι, δεν θυμάμαι τον πατέρα σου.

ΜΟ: Τι θυμάσαι απ' αυτόν;

ΖΕΦ: Σου είπα. Δεν τον θυμάμαι.

ΜΟ: Κάτι θα πρέπει να θυμάσαι.

ΖΕΦ: Δεν θυμάμαι τίποτα.

ΜΟ: Δεν μπορεί να μην θυμάσαι.

ΖΕΦ: Θυμάμαι μια εικόνα.

ΜΟ: Μια εικόνα;

ΖΕΦ: Μια εικόνα.

ΜΟ: Αυτό είναι όλο;

ΖΕΦ: Αυτό. Μια αόριστη εικόνα.

ΜΟ: Κι όμως, ήταν κάτι πολύ παραπάνω από μια εικόνα.

ΖΕΦ: Ίσως ούτε καν αυτό.

ΜΟ: Κι όμως, σου λέω...

ΖΕΦ: Μια θολή εικόνα.

ΜΟ: Κάτι πολύ περισσότερο...

ΖΕΦ: Τι περισσότερο;

ΜΟ: (Μιλώντας αργά.) Το τελευταίο καλοκαίρι στο νησί Σαν Ρίμο, έλειπε ο πατέρας. Θα ερχόταν μόνο στο τέλος των διακοπών, μόνο για την επιστροφή στο σπίτι. Την παραμονή του ταξιδιού έπαιζα στην αυλή με τον Καλ και τη Μύριαμ, τους καλοκαιρινούς μου φίλους. Η Μύριαμ φορούσε εκείνες τις φουστίτσες που βάζουν τα κορίτσια για να κάνουν στροφές. Έκανε την «ομπρελίτσα», έτσι έλεγε. Την κρατούσαμε τότε εγώ τότε ο Καλ και έκανε αμέτρητες «ομπρελίτσες», ενώ εμείς περιμέναμε να ζαλιστεί να πέσει κάτω για να γελάσουμε. Όσπου έφτασε κοντά στα παρτέρια και η άκρη της φούστας της έσπασε μερικά σκυλάκια. Τα είδα να κρέμονται, άλλα μισοκομμένα, άλλα κάτω στο χώμα. Δεν ξέρω τι φάνηκε στο πρόσωπό μου. Με κοίταξαν με απορία και το έβαλαν κι οι δυο στα πόδια. Έμεινα εκεί προσπαθώντας να σκεφτώ πώς θα δικαιολογούσα τα σπασμένα λουλούδια στον πατέρα. Κρύφτηκα στο κρεβάτι, σκεπάστηκα με την κουβέρτα και άρχισα να σφίγγομαι για να ανεβάσω πυρετό. Αν με έβρισκε άρρωστο ο πατέρας, θα σήμαινε πως δεν είχα παίξει εγώ στην αυλή... Δεν θα είχα σπάσει εγώ τα λουλούδια... Ή, ακόμη κι αν τα είχα σπάσει, θα με λυπόταν βρίσκοντάς με άρρωστο και δεν θα με τιμωρούσε. Δεν με ένοιαζε που έφυγαν οι φίλοι μου και δεν θα τους έβλεπα μέχρι το επόμενο καλοκαίρι, ούτε που έχανα το τελευταίο βράδυ στο νησί παριστάνοντας τον άρρωστο. Με ένοιαζε ο ίσκιος του πατέρα. Αυτό είναι η διαρκής παρουσία.

ΖΕΦ: Σε ένοιαζε ο θάνατος.

ΜΟ: Τι σχέση έχει ο θάνατος;

ΖΕΦ: Απόλυτη. Το πράγμα για μένα είναι ολοφάνερο.

ΜΟ: Σε ακούω λοιπόν.

ΖΕΦ: Δεν χρειάζεται να είναι κανείς ψυχίατρος. Ο πατέρας, για σένα, δεν χαρίζει ζωή, αλλά θάνατο.

ΜΟ: Δεν ξέρεις τι μπορεί να σημαίνει πατέρας για μένα.

ΖΕΦ: Πλέον ξέρω.

ΜΟ: Πλέον;

ΖΕΦ: Μετά από όσα έκανες στον Άβος –

ΜΟ: (Τη διακόπτει.) Άρχισες, σου λέω.

ΖΕΦ: Γύρεψες να τον στιγματίσεις με κάθε τρόπο.

ΜΟ: Λες τα δικά σου.

ΖΕΦ: Να τον βιάσεις, ανώμαλε.

ΜΟ: Θα είχα κάποιο σχέδιο, φαίνεται.

ΖΕΦ: Φυσικά και είχες.

ΜΟ: Ποιο ήταν αυτό το σχέδιο; Με ενδιαφέρει να μάθω.

ΖΕΦ: Να τον αφανίσεις.

ΜΟ: Για ποιο λόγο να τον αφανίσω;

ΖΕΦ: Γιατί τον φοβόσουν. Γιατί αυτός θα σε αποκάλυπτε.

ΜΟ: Αυτά όλα σου τα είπε ο Άβος;

ΖΕΦ: Ο Άβος δεν είχε λόγο να πει ψέματα.

ΜΟ: Δεν είπα ποτέ ότι ο Άβος είπε ψέματα.

ΖΕΦ: Δεν υπάρχει λοιπόν λόγος να κρύβεσαι.

ΜΟ: Εν πάση περιπτώσει, Ζεφ –

ΖΕΦ: (Τον διακόπτει.) Ακόμα και η ιστορία που είπες αυτό δείχνει.

ΜΟ: Λες ό,τι σου έρθει στο μυαλό.

ΖΕΦ: Ό,τι μου έρθει στο μυαλό;

ΜΟ: Ακριβώς. Ό,τι σου έρθει. Τουλάχιστον σεβάσου το παρελθόν. Μην το εξευτελίζεις με τη χυδαιότητά σου.

ΖΕΦ: «Σπέρνω μέσα σου το θάνατο.»

ΜΟ: Τι;

ΖΕΦ: «Σπέρνω μέσα σου το θάνατο.»

ΜΟ: Τι είναι πάλι αυτό;

ΖΕΦ: Κάνεις πως δεν θυμάσαι;

ΜΟ: Δεν σε καταλαβαίνω.

ΖΕΦ: Έλα τώρα, Μο.

ΜΟ: Εξακολουθώ να –

ΖΕΦ: (Τον διακόπτει.) Όταν έσπερνες μέσα μου τα παιδιά –

ΜΟ: (Τη διακόπτει.) Δεν το πιστεύω αυτό που κάνεις.

ΖΕΦ: «Σπέρνω μέσα σου το θάνατο». Αυτό έλεγες. Για την ακρίβεια, αυτό ούρλιαζες. Με όλη σου την ψυχή.

ΜΟ: Δεν το πιστεύω αυτό που κάνεις.

ΖΕΦ: Με όλη σου την ψυχή, θυμάσαι;

ΜΟ: Γιατί το κάνεις αυτό;

ΖΕΦ: (Παράλληλα με τον Μο.) Θυμάσαι;

ΜΟ: Γιατί το κάνεις αυτό;

ΖΕΦ: Δεν θυμάσαι...

ΜΟ: Δεν είναι δυνατόν να θυμάμαι τι μπορεί να είπα πριν από δεκαπέντε χρόνια κατά τη διάρκεια του σεξ. Και, εν πάση περιπτώσει, στο σεξ λέγονται διάφορα.

ΖΕΦ: Πόσο άρρωστος είσαι...

ΜΟ: Σταμάτησέ το πια. Δεν οδηγεί πουθενά αυτό που κάνεις.

ΖΕΦ: Πουθενά...

ΜΟ: Ακριβώς. Δεν οδηγεί πουθενά.

ΖΕΦ: Έχεις δίκιο... Είναι αργά...

ΜΟ: Σταμάτα το. Σεβάσου τουλάχιστον την Ασтраία.

ΖΕΦ: Την Ασтраία;

ΜΟ: Ναι, την Ασтраία.

ΖΕΦ: Ναι... Έρθε η ώρα να σκεφτούμε την Ασтраία.

ΜΟ: Κάποιος πρέπει να το κάνει κι αυτό, δεν νομίζεις;

ΖΕΦ: Την Ασтраία... Την Ασтраία...

ΜΟ: Ναι, Ζεφ, την Ασтраία.

ΖΕΦ: Η Ασтраία είναι πιο χαμένη κι από τον Άβος. Την έχουμε χάσει την Ασтраία, Μο.

(Ο Μο ξυπνάει την Ασтраία.)

ΜΟ: Ασтраία...

ΑΣΤΡΑΙΑ: Ήμουν έξω...

ΜΟ: Είχες ξαπλώσει...

ΖΕΦ: Κοιμήθηκες;

ΑΣΤΡΑΙΑ: Ήμουν έξω...

ΜΟ: Έξω.

ΑΣΤΡΑΙΑ: Έξω...

ΜΟ: Πού έξω;

ΑΣΤΡΑΙΑ: Έξω. Στο μεσημέρι. (Γελάει σιγανά.) Είναι συνέ-
χεια μεσημέρι. Δεν άντεξα...

ΜΟ: Δεν άντεξεις;

ΖΕΦ: (Η Ζεφ κοιτάζει τον Μο με νόημα.) Ασтраία;

ΑΣΤΡΑΙΑ: Ναι...

ΖΕΦ: Ήσουν έξω;

ΑΣΤΡΑΙΑ: Έξω...

ΖΕΦ: Πού έξω;

ΑΣΤΡΑΙΑ: Στο μεσημέρι.

ΖΕΦ: Στο μεσημέρι;

ΑΣΤΡΑΙΑ: Ναι... Στο μεσημέρι...

ΖΕΦ: Ήσουν μόνη σου;

ΑΣΤΡΑΙΑ: Μόνη μου.

ΖΕΦ: Ο Άβος;

ΑΣΤΡΑΙΑ: Ποιος;

ΖΕΦ: Ο Άβος. Μήπως ήσουν με τον Άβος; Μήπως τον είδες;

ΑΣΤΡΑΙΑ: Δεν άντεξα άλλο το μεσημέρι.

ΖΕΦ: Μήπως τον είδες εκεί που ήσουν;

ΑΣΤΡΑΙΑ: Δεν το άντεξα.

ΖΕΦ: Πού στεκόσουν;

ΑΣΤΡΑΙΑ: Μεσημέρι... Μόνο άσπρο φως...

ΖΕΦ: Πάνω σε τι ακουμπούσες; Σε ποιον;

ΑΣΤΡΑΙΑ: Εγώ...

ΖΕΦ: Πες μου...

ΑΣΤΡΑΙΑ: Δεν...

ΖΕΦ: Πες μου, σε παρακαλώ...

ΑΣΤΡΑΙΑ: Δεν είδα τίποτα... Ήμουν έξω...

ΜΟ: Δεν βγαίνει άκρη.

ΑΣΤΡΑΙΑ: Έξω...

ΖΕΦ: (Εκνευρισμένη, στον Μο.) Κάτι θα ξέρεις για να το λες.

ΜΟ: Προφανώς έχει πάθει σοκ.

ΖΕΦ: Σοκ. Απλώς έχει πάθει σοκ.

ΜΟ: Ναι, Ζεφ. Σοκ.

ΖΕΦ: Όλοι έχουμε πάθει σοκ. Και ο Άβος εξαφανίστηκε.

ΜΟ: Εξαφανίστηκε;

ΖΕΦ: Δεν εξαφανίστηκε;

ΜΟ: Προ ολίγου υποτίθεται ότι του μιλούσες. Εν τέλει, σε ποιον μιλούσες; Πού μιλούσες;

ΖΕΦ: Και ο Ρον εξαφανίστηκε.

ΜΟ: Ο Ρον; Πάλι ο Ρον; Τι σχέση έχει ο Ρον; Αποφεύγεις –

ΖΕΦ: (Τον διακόπτει.) Δεν αποφεύγω τίποτα, Μο. Νομίζω όμως ότι τώρα ήρθε η ώρα να μιλήσεις.

ΜΟ: Να μιλήσω... Τι θέλεις να πω; Ότι βίαζα τον Άβος; Αυτό θέλεις να ακούσεις;

ΖΕΦ: Γιατί έθεσες τις ζωές μας σε κίνδυνο;

ΜΟ: Για τελευταία φορά, Ζεφ: Δεν έχω καμία σχέση με όλο αυτό.

ΖΕΦ: Τι ακριβώς θέλεις να αποδείξεις;

ΜΟ: Δεν θέλω να αποδείξω τίποτα.

ΖΕΦ: Γιατί βρεθήκαμε εδώ;

ΜΟ: Ήρθαμε διακοπές. Ήρθαμε διακοπές όπως όλος ο κόσμος.

ΖΕΦ: Όπως όλος ο κόσμος; Δεν νομίζω πως έχει βρεθεί ποτέ άλλος σε αντίστοιχη κατάσταση.

ΜΟ: Δεν ευθύνομαι εγώ γι' αυτό.

ΖΕΦ: Ευθύνεσαι γιατί βρισκόμαστε εδώ.

ΜΟ: Θα μπορούσαμε να βρισκόμαστε οπουδήποτε.

ΖΕΦ: Βρισκόμαστε εδώ όμως.

ΜΟ: Και λοιπόν;

ΖΕΦ: Μας έφερες εδώ... Σαν τελική αναμέτρηση...

ΜΟ: Αδυνατώ πλέον να ακολουθήσω το συνειρμό σου.

ΖΕΦ: Σαν τελική αναμέτρηση... Το Πείραμα... Ο πατέρας... Εσύ απέναντι στον εφιάλτη σου... Υπηρετείς, Μο... Υπηρετείς πιστά ... Στην ουσία, μόνο εγώ σου απομένω για να το τελειώσεις όλο αυτό... (Παύση. Η Ζεφ βρίσκει κάπου το άδαιο ποτήρι της και ξαναβάζει κρασί. Ψαχουλεύει αόριστα τα ντουλάπια του δωματίου αγνοώντας επιδεικτικά τον Μο. Τέλος, στέκεται και τον κοιτάζει ακουμπισμένη στον τοίχο. Εν τω μεταξύ, ο Μο έχει στραφεί στην Αστραία.)

ΜΟ: Αστραία... (Παύση.) Αστραία... Ξέρω πως σου είναι δύσκολο όλο αυτό. Και τα λόγια που ανταλλάξαμε με τη μητέρα σου... Και οι σφραγισμένες πόρτες... Και το κενό... Και ο Άβος. Κυρίως ο Άβος. (Ο Μο πλησιάζει την πόρτα και δοκιμάζει να την ανοίξει. Η πόρτα δεν ανοίγει. Ο Μο επιστρέφει κοντά στην Αστραία.) Έτσι δεν είναι; (Παύση.) Όμως, αν δεν δώσουμε τη σωστή εντολή, θα αργήσει να δοθεί τέλος σε αυτόν τον εφιάλτη. Κάτι υπάρχει εδώ, Αστραία. Ας το πάμε μέχρι το τέλος. Δεν είναι καλύτερα να το πάμε μέχρι το τέλος, αντί να μένουμε αδρανείς;

ΖΕΦ: Τι ετοιμάζεσαι να κάνεις τώρα;

ΜΟ: (Ο Μο αγνοεί τη Ζεφ.) Έτσι δεν είναι; Μείνε για λίγο μαζί μου και, αν δεις ότι δεν οδηγεί πουθενά όλο αυτό, κράτησε ό,τι βρήκες εκεί έξω. Κράτησε το μεσημέρι σου. Αλλά μείνε πρώτα για λίγο, να δοκιμάσουμε.

ΖΕΦ: Να δοκιμάσουμε; Το Πείραμα πάλι...

ΑΣΤΡΑΙΑ: (Γρήγορα και δυνατά.) Σέρνεται...

ΖΕΦ: (Χαμηλόφωνα.) Το Πείραμα...

ΑΣΤΡΑΙΑ: Σέρνεται και τελειώνει.

ΜΟ: Έστω και έτσι, Αστραία... Πάντοτε το είχες μέσα σου αυτό. Δεν είναι της στιγμής. Εγώ είμαι υπερήφανος για σένα. Άλλωστε, δεν είσαι δικό μου δημιούργημα, τρόπον τινά; Πες μου αν μου έχεις εμπιστοσύνη, Αστραία. (Παύση.)

ΑΣΤΡΑΙΑ: (*Με αυξανόμενη ένταση.*) Έτσι κι αλλιώς θα μας ελευθερώσει.

ΜΟ: Σε τελική ανάλυση αποζητάμε το ίδιο πράγμα. Εσύ το ονομάζεις μεσημέρι. Και λες πως θα μας ελευθερώσει.

ΑΣΤΡΑΙΑ: (*Σαν προφητεία.*) Θα μας ελευθερώσει...

ΜΟ: Πώς το βλέπεις να γίνεται αυτό; (*Παύση.*) Πώς το έχεις στο μυαλό σου; (*Παύση.*) Πες μου, μπορεί και να –

ΑΣΤΡΑΙΑ: (*Τον διακόπτει. Δυνατά και κοφτά.*) Πέφτει και σαβανώνει.

ΜΟ: Ναι... Το σίγουρο είναι πως αυτή η αλλόκοτη κατάσταση μπορεί να εξηγηθεί από φυσικούς νόμους, εφόσον συμφωνούμε όλοι ότι πρόκειται για πραγματικότητα.

ΖΕΦ: Πολύ ωραία... Από εκεί δεν ξεκινήσαμε άλλωστε;

ΜΟ: (*Μονολογώντας.*) Εφόσον συμφωνούμε... Μόνο εφόσον συμφωνούμε ότι πρόκειται για πραγματικότητα. (*Στην Αστραία.*) Κι εσύ είσαι τόσο ζαλισμένη. Σχεδόν χαμένη... Χαμένη... Λες και κάποιος σου έδωσε χάπια. Δεν ξέρω... Ίσως βρισκομαι κι εγώ στην ίδια κατάσταση και δεν μπορώ να το συνειδητοποιήσω. Ίσως δεν μπορώ να σε προστατεύσω πια... Τι σου ζητώ ακριβώς; Τι σου ζητώ να βρούμε; Ίσως εν τέλει να βρισκόμαστε και οι δυο υπό την επήρεια δυνατών ψυχοφαρμάκων.

ΖΕΦ: Δεν κατάλαβα... Υπαινίσσεσαι κάτι; Γιατί μόνο εγώ θα –

ΑΣΤΡΑΙΑ: (*Τη διακόπτει. Δυνατά.*) Απλώνει μέσα μας. Όχι γύρω μας. Μέσα μας.

ΜΟ: (Στην Αστραία.) Ναι, νομίζω πως δεν μπορώ να σε προστατεύσω αυτή τη στιγμή. Ίσως όταν περάσει όλο αυτό. Σ' το υποσχέθηκα. Δεν σ' το υποσχέθηκα από τη στιγμή που γεννήθηκες; Είναι αλήθεια πως η Ζεφ δεν ήθελε παιδιά. Τα ξέρεις όλα αυτά... Σε ανέλαβα εξ ολοκλήρου μέχρι να συνέλθει. Έπρεπε να έχω το νου μου. Να σε ταΐζω... Να σε πλένω... Να σε προστατεύω. Να έχω το μυαλό μου εκεί. Σε ονόμασα Αστραία. Έγινες η δική μου Αστραία. 8 Δεκεμβρίου, ε; Τα ξέρεις όλα αυτά, έτσι δεν είναι; Πόσες φορές σ' τα έχω πει; Πάντοτε ήμουν ειλικρινής. Πάντοτε. Όμως τώρα χρειάζομαι κι εγώ λίγο χρόνο. Έχω ανάγκη να περάσει όλο αυτό. Η επίδραση των φαρμάκων, ο ομαδικός εφιάλτης, η νοσηρή αυτή παραίσθηση, όπως θέλεις ονόμασέ το. Έχω ανάγκη να περάσει όλο αυτό. Να πάρω ξανά την κατάσταση στα χέρια μου. Να ξαναδώ τον Άβος. Αυτό σίγουρα: να ξαναδώ τον Άβος.

ΑΣΤΡΑΙΑ: Τα μάτια τους ωχρά από τη φρίκη... (Όλο και πιο γρήγορα και δυνατά. Σαν πρωτόγονος χορός.) Μπροστά στον τρόπο... Εκεί... Στο θέατρο και την αφύλακτη σκηνή... Με τη μορφή Θεού... Σαν ο φονικός γενάρχης... Για μια σωστή εντολή... Για τη σωστή εντολή... Για την αλήθεια: Αλήθεια. Εμείς... Μέσα του σαν ανδρείκελα... Σε κύκλο ζοφερό... Που για τροφή έχει την ψυχή... Κομμάτι-κομμάτι... Πότε αναμασώντας, λιώνοντας στον ουρανίσκο πάνω, κι άλλοτε καταβροχθίζοντας βουλιμικά... Εμείς, εμάς... Μέσα σε ριπές... Δίχως αρχή και δίχως τελειωμό... Στων αστεριών το νόμο... (Μικρή παύση. Η ένταση εξασθενεί. Καταλήγει σε κάτι μηχανικό.) Μα κοίτα. Μέσα στων μίμων το κοπάδι. Τα δόντια μας... Τα νύχια μας... Σ' ανθρώπου αίμα βουτηγμένα... Παραμονεύουν ν' αρπάξουν την πνοή κι ό,τι υπήρξε... Στ' αλήθεια η παράσταση τελιώνει... Όλα πια σβήσαν και λουφάζουν... Πέφτει η αυλαία... Σαν να τα σαβανώνει... Επάνω στα κορμιά που τρεμουλιάζουν... Στο κενό... Τα

μάτια τους ωχρά από τη φρίκη... Γύρω και μέσα... Η αυ-
λαία... Που μ' αγωνία ελευθερώνει... Έφτασε το μεσημέ-
ρι... Σέρνεται και τελειώνει... Ο πρώην άνθρωπος...

*(Η Ασтраία, σαν υπνωτισμένη, ανοίγει την πόρτα της τουα-
λέτας. Προτού προλάβουν να αντιδράσουν ο Μο και η Ζεφ, η
Ασтраία χάνεται με ένα απαλό βήμα στο κενό.)*

(Ο Μο και η Ζεφ κοιτάζουν ο ένας τον άλλο. Ο Μο στέκεται στην πόρτα της τουαλέτας. Κοιτάζει γύρω και κάτω, και στη συνέχεια κλείνει την πόρτα.)

ΖΕΦ: *(Μουδιασμένα.)* Δεν είναι πουθενά, ε;

ΜΟ: Ναι...

ΖΕΦ: Πώς γίνεται αυτό;

ΜΟ: Δεν ξέρω.

ΖΕΦ: Τι σήμαιναν τα λόγια της; Ήταν η Αστραία;

ΜΟ: Αν δεν ήταν υπό την επήρεια χαπιών –

ΖΕΦ: *(Αγανακτισμένα.)* Δεν ήταν, Μο.

ΜΟ: Τότε...

ΖΕΦ: Τότε... *(Παύση.)*

ΜΟ: Δεν ξέρω...

ΖΕΦ: Και τώρα; *(Παύση.)* Πώς θα τους βρούμε;

ΜΟ: Δεν ξέρω...

ΖΕΦ: Πρέπει οπωσδήποτε να τους βρούμε, Μο. Να πάμε να τους βρούμε.

ΜΟ: Να πάμε;

ΖΕΦ: Πόσο θα κρατήσει αυτό; Όλη αυτή η κατάσταση, πόσο θα κρατήσει; Δεν γίνεται... Δεν γίνεται... (Παύση.) Μο;

ΜΟ: Ειλικρινά θες να μάθεις;

ΖΕΦ: Ναι, Μο, ναι. Θέλω...

ΜΟ: Νομίζεις ότι θα σε βοηθήσει σε κάτι;

ΖΕΦ: Ναι. Ναι... Μα ναι... Φυσικά...

ΜΟ: Πιστεύεις δηλαδή ότι, αν μάθεις πόσο θα κρατήσει όλο αυτό, θα βοηθηθείς. Θα ανοίξουν κάποιες πόρτες, θα δοθούν απαντήσεις.

ΖΕΦ: Πιστεύω ότι πρέπει να βρούμε τον Άβος και την Αστραία. Αυτό πιστεύω.

ΜΟ: Να βρούμε τον Άβος και την Αστραία.

ΖΕΦ: Ναι, Μο. Να τους βρούμε. Δεν πρέπει να τους βρούμε;

ΜΟ: Ξεκινάς λάθος.

ΖΕΦ: Λάθος;

ΜΟ: Ναι.

ΖΕΦ: Πώς πρέπει δηλαδή να ξεκινήσω;

ΜΟ: Από μέσα.

ΖΕΦ: Από μέσα;

ΜΟ: Πρέπει να πιστέψεις, Ζεφ.

ΖΕΦ: Να πιστέψω;

ΜΟ: Να πιστέψουμε. Πρέπει να πιστέψουμε.

ΖΕΦ: Να πιστέψουμε σε τι;

ΜΟ: Να πιστέψουμε ότι θα σωθούμε.

ΖΕΦ: Δεν είμαι σίγουρη ότι καταλαβαίνω τι θέλεις να πεις.

ΜΟ: Να πιστέψουμε –

ΖΕΦ: (Τον διακόπτει.) Πώς; Τι; Με ποιον τρόπο;

ΜΟ: Δεν υπάρχει παρά μόνο ένας τρόπος.

ΖΕΦ: Ποιος;

ΜΟ: Να προσευχηθούμε.

ΖΕΦ: Να προσευχηθούμε;

ΜΟ: Ναι.

ΖΕΦ: Αυτή είναι η απάντησή σου;

ΜΟ: Αυτή. Να γονατίσουμε και να προσευχηθούμε.

ΖΕΦ: Μο...

ΜΟ: Ναι;

ΖΕΦ: Πρέπει να βρούμε τα παιδιά. Και στη συνέχεια να βρούμε έξω.

ΜΟ: Ναι, πολύ σωστά.

ΖΕΦ: Δεν ωφελεί σε κάτι να προσευχηθούμε αυτή τη στιγμή.

ΜΟ: Ωφελεί.

ΖΕΦ: Πώς ωφελεί;

ΜΟ: Θα απεγκλωβιστούμε.

ΖΕΦ: Πρέπει να βρω τα παιδιά. *(Η Ζεφ κοιτάζει το λάπτοπ.)*
Πρέπει να βρω την Ασтраία.

ΜΟ: Θα πιστέψουμε και θα σωθούμε.

ΖΕΦ: Θα πάω να βρω την Ασтраία.

ΜΟ: Είναι στη φύση μας.

ΖΕΦ: Θα πάω να τη βρω.

ΜΟ: Αυτή είναι η φύση του κόσμου, άλλωστε.

ΖΕΦ: Με ακούς; Θα πάω να βρω την Ασтраία.

ΜΟ: Έλα να προσευχηθούμε. *(Η Ζεφ πλησιάζει την πόρτα της τουαλέτας.)*

ΖΕΦ: Θα ανοίξω την πόρτα.

ΜΟ: Δεν έχει καμία σημασία, είτε την ανοίξεις είτε όχι. Έλα να προσευχηθούμε, Ζεφ.

ΖΕΦ: Θα την ανοίξω και θα πάω να βρω την Ασтраία. *(Η Ζεφ ανοίγει διστακτικά την πόρτα της τουαλέτας. Κοιτάζει στο*

κενό.) Δεν είναι πουθενά. Δεν φαίνεται πουθενά.

ΜΟ: Ναι, έτσι είναι.

ΖΕΦ: Θα πάω εκεί που βρίσκεται.

ΜΟ: Δεν γίνεται να πας.

ΖΕΦ: *(Η Ζεφ δοκιμάζει να κάνει ένα βήμα, αλλά διστάζει. Παραμένει στην πόρτα της τουαλέτας με την πλάτη στον Μο.)*
Βοήθησέ με.

ΜΟ: Το ξέρεις κι εσύ ότι δεν θα ωφεληθεί σε κάτι να πέσεις στο
κενό.

ΖΕΦ: Βοήθησέ με.

ΜΟ: Δεν ωφελεί. Δεν το πιστεύεις αυτό που κάνεις.

ΖΕΦ: Βοήθησέ με, Μο.

ΜΟ: Έλα κοντά μου.

ΖΕΦ: Δεν μπορώ να πέσω.

ΜΟ: Πρέπει να πιστέψουμε.

ΖΕΦ: Φοβάμαι...

ΜΟ: Για να σωθούμε.

ΖΕΦ: Βοήθησέ με. Έλα να με σπρώξεις.

ΜΟ: Σου μιλάω για σωτηρία.

ΖΕΦ: Έλα να με σπρώξεις.

ΜΟ: Για τη φύση του κόσμου. Για τη φύση του ανθρώπου.

ΖΕΦ: Σπρώξε με, Μο. Σπρώξε με.

ΜΟ: Για τον άνθρωπο μέσα στον κόσμο.

ΖΕΦ: Έλα να με σπρώξεις. Έλα, σου λέω.

ΜΟ: Αυτό κυρίως: για τον άνθρωπο μέσα στον άνθρωπο.

ΖΕΦ: Έλα να με σπρώξεις.

ΜΟ: Αυτό πρέπει να αναζητήσουμε τώρα.

ΖΕΦ: (Κλαίγοντας.) Δεν θα έρθεις... Δεν μπορώ... Δεν μπορώ...

ΜΟ: Αυτό: μια δική μας προσευχή. Έναν τρόπο για να πιστέψουμε. Όχι, δεν θα σε σπρώξω, Ζεφ. Είναι πολύ λάθος όλο αυτό. Σου το είπα άλλωστε εξαρχής, δεν σου το είπα; Πρέπει να πάμε σε κάτι ανώτερο. Μόνον έτσι θα καταφέρουμε να σωθούμε.

(Η Ζεφ, ηττημένη, κλείνει την πόρτα της τουαλέτας.)

ΖΕΦ: Τι θα κάνουμε τώρα;

ΜΟ: Αν βράδιαζε, θα πέφταμε να κοιμηθούμε.

ΖΕΦ: Γιατί δεν βραδιάζει;

ΜΟ: Θα έπρεπε;

ΖΕΦ: Τι ώρα είναι;

ΜΟ: Δεν ξέρω.

ΖΕΦ: Δεν έχει αλλάξει το τοπίο. Ο ουρανός.

ΜΟ: Δεν είναι ουρανός. Είναι κενό. Μην το ξεχνάς αυτό.

ΖΕΦ: Δεν έχει αλλάξει το κενό.

ΜΟ: Το κενό είναι κενό.

ΖΕΦ: Πόση ώρα είμαστε εδώ;

ΜΟ: Νομίζεις πως έχουμε χάσει –

ΖΕΦ: (Τον διακόπτει.) Την αίσθηση του χρόνου; Ίσως. Ναι...

ΜΟ: Όχι, γενικώς. Έχουμε χάσει, έτσι δεν πιστεύεις;

ΖΕΦ: Τι έχουμε χάσει;

ΜΟ: Δεν έχουμε χάσει. Είμαστε εδώ.

ΖΕΦ: Πού είναι τα παιδιά;

ΜΟ: Τα παιδιά είναι εκτός.

ΖΕΦ: Γιατί δεν πάμε να τα βρούμε;

ΜΟ: Θα πάμε... Θα έρθουν...

ΖΕΦ: Το πιστεύεις αυτό;

ΜΟ: *(Ο Μο ανοίγει μια δερμάτινη τσάντα και βγάζει ένα λευκό κουτάκι.)* Το πιστεύω.

ΖΕΦ: Τι είναι αυτό;

ΜΟ: Μια λύση.

ΖΕΦ: Τι λύση;

ΜΟ: Μια λύση...

ΖΕΦ: Τι είναι;

ΜΟ: Έπρεπε να το είχα σκεφτεί.

ΖΕΦ: Δώσε μου...

ΜΟ: *(Βγάζει το χάπι.)* Η λύση μας... Εδώ την είχα... Αυτό είναι...

ΖΕΦ: Η λύση μας...

ΜΟ: Πράγματι.

ΖΕΦ: Σε τι θα μας βοηθούσε;

ΜΟ: Θα απεγκλωβιστούμε.

ΖΕΦ: Πώς;

ΜΟ: Με τα χάπια.

ΖΕΦ: Να πάρουμε τα χάπια για να ξεχαστούμε για λίγο.

ΜΟ: Όχι, όχι...

ΖΕΦ: Μο, αυτό δεν –

ΜΟ: (Τη διακόπτει.) Θα κοιμηθούμε.

ΖΕΦ: Θα κοιμηθούμε;

ΜΟ: Πρέπει να κοιμηθούμε.

ΖΕΦ: Για να ξεχάσουμε.

ΜΟ: Για να ξυπνήσουμε στην πραγματικότητα.

ΖΕΦ: Ποια πραγματικότητα;

ΜΟ: Ο κόσμος είναι απλός... Αυτό που ζούμε τώρα δεν είναι
παρά ένας κοινός εφιάλτης.

ΖΕΦ: Έδωσες τόσες εξηγήσεις...

ΜΟ: Πράγματι.

ΖΕΦ: Πίστευες...

ΜΟ: Δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα.

ΖΕΦ: Δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα;

ΜΟ: Ναι, δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα.

ΖΕΦ: Είπες πως δεν έχουμε χάσει... Είπες ότι πρέπει απλώς να πιστέψουμε...

ΜΟ: Πρέπει να κοιμηθούμε.

ΖΕΦ: Να κοιμηθούμε...

ΜΟ: Ναι. Πρέπει να κοιμηθούμε. Να βγούμε από αυτό. Να γυρίσουμε στη ζωή. Στα παιδιά. Στην Αστραία και τον Άβος.

ΖΕΦ: Στη ζωή μας...

ΜΟ: Ακριβώς... Στη ζωή μας.

ΖΕΦ: Στην Αστραία και τον Άβος... Ναι... Έχεις δίκιο. Είναι τόσο αυτονόητο... Πρέπει να κοιμηθούμε... *(Ο Μο και η Ζεφ καταπίνουν μερικά από τα χάπια που βρίσκονται στο λευκό κουτί.)*

ΜΟ: Το μόνο που μας απομένει είναι να περιμένουμε.

ΖΕΦ: Ίσως χρειαστούν περισσότερα χάπια.

ΜΟ: Νομίζω ότι αρκούν. Μπορούμε να περιμένουμε.

ΜΟ: Ας περιμένουμε.

ΖΕΦ: Θέλεις να πάμε στο κρεβάτι;

ΜΟ: Δεν έχει σημασία. Καλά είναι κι εδώ.

ΖΕΦ: Τα Amorphil είναι δυνατά χάπια. Επιδρούν αμέσως.

ΜΟ: Ναι, επιδρούν αμέσως.

ΖΕΦ: Ας περιμένουμε.

ΜΟ: (Ο Μο πλησιάζει σαν υπνωτισμένος την πόρτα της σουίτας και δοκιμάζει να την ανοίξει. Προφανώς δεν τα καταφέρνει, αλλά δεν αντιδρά. Γυρίζει το πόμολο σαν να κλείνει την πόρτα. Ξαπλώνει στον καναπέ, δίπλα στη Ζεφ.) Εδώ είμαστε. (Παύση.) Εδώ είμαστε. (Παύση.) Ζεφ. Εδώ είμαστε.

ΖΕΦ: Μμ;

ΜΟ: Εδώ είμαστε.

ΖΕΦ: Τι εδώ είμαστε;

ΜΟ: (Σιγά-σιγά υποχωρεί το φως του δωματίου και σταδιακά απλώνεται το σκοτάδι.) Δεν μπορεί να είμαστε κάπου αλλού. Λογικά, εδώ είμαστε.

ΖΕΦ: Ναι... Εδώ είμαστε...

ΜΟ: Επιτέλους διακοπές μετά από τόσον καιρό...

ΖΕΦ: Μα...

ΜΟ: Τόσον καιρό το λέγαμε, και να που ήρθαμε. Τα παιδιά θα ξετρελαθούν μόλις ανέβουν.

ΖΕΦ: (Διστακτικά.) Ναι... Τα παιδιά θα ξετρελαθούν.

ΜΟ: Ο Άβος σχεδίαζε τόσο καιρό να κάνουμε κανό.

ΖΕΦ: Και η Αστράια...

ΜΟ: Ελάτε, παιδιά, κλείστε την πόρτα.

ΖΕΦ: Ναι, ναι, παιδιά. Κλείστε την πόρτα. Κοιτάξτε. Δεν είναι σαν όνειρο;

ΜΟ: Μόλις μας φέρουν τις βαλίτσες, θα βάλουμε τα μαγιό μας και θα πάμε κατευθείαν στη θάλασσα.

ΖΕΦ: Να ρωτήσουμε τα παιδιά.

ΜΟ: Ή μήπως να παραγγείλουμε; Να δούμε κάτι απ' τον κατάλογο;

ΖΕΦ: Εγώ και η Αστραία λέμε να πάμε πρώτα στο σπα. Ε, Μο;

ΜΟ: Ναι, βέβαια, όπως θέλετε.

ΖΕΦ: Και στη συνέχεια στη θάλασσα...

ΜΟ: Στη θάλασσα...

ΖΕΦ: Πρέπει να πάρουμε κι ένα αντηλιακό.

ΜΟ: Ναι, βέβαια. Ένα αντηλιακό...

ΖΕΦ: Κι εσείς;

ΜΟ: Εμείς στα κανό...

ΖΕΦ: Είναι τόσο ήρεμα εδώ...

(Πλέον όλη η σκηνή βρίσκεται στο απόλυτο σκοτάδι.)

ΜΟ: Άβος, άσε το λάπτοπ κι έλα να δεις...

ΖΕΦ: Είναι τόσο ήρεμα...

ΜΟ: Είναι υπέροχα... Ιδίως τώρα που σβήσαν τα φώτα.

ΖΕΦ: Σβήσαν τα φώτα, ναι...

ΜΟ: *(Τα λόγια του Μο λέγονται όλο και πιο χαμηλόφωνα.)* Ας ξεκουραστούμε, λοιπόν...

ΖΕΦ: Μα είμαστε για να κατέβουμε κάτω...

ΜΟ: Σωστά, είναι μεσημέρι...

ΖΕΦ: Είσαι έτοιμος, λοιπόν;

ΜΟ: Μόλις ετοιμαστούν και τα παιδιά...

ΖΕΦ: Ναι, βέβαια, τα παιδιά...

ΜΟ: Έτσι κι αλλιώς έχουμε μπροστά μας όλη τη μέρα...

(Η φράση του Μο μοιάζει να βυθίζεται μέσα σε μια νάρκη. Στη σκηνή απλώνεται σιωπή. Το έργο έχει ολοκληρωθεί.)

